

Mitteler Rebbe

Parshas Korach

ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Introduction

This profound discourse by the Mittlerer Rebbe, Rabbi Dovber Schneuri (1773–1827), second Rebbe of Chabad and son of the Alter Rebbe, offers a deep mystical exposition on the role of the Levi'im (Levites) and the Kohanim (priests), centered around the episode of Korach's rebellion. The discourse delves into the inner structure of Divine service, distinguishing the energetic, ascending flame of the Levites from the calm, descending flow of the Kohanim. Rooted in the sefirotic interplay of Gevurah and Chesed, this maamar unpacks how the two roles must function harmoniously—not in conflict—to protect the sanctuary from external forces of impurity. The Mittlerer Rebbe, renowned for his expansive style and sharp mystical logic, demonstrates how the dynamic between inner elevation and outer containment is essential to maintaining holiness in a world vulnerable to fragmentation and distortion.

(Z)

And Hashem said to Aharon: You and your sons and the house of your father with you shall bear the iniquity of the Sanctuary, and you and your sons with you shall bear the iniquity of your priesthood. And also your brethren, the tribe of Levi, the tribe of your father—bring near to you, and they shall be joined to you and serve you, and you and your sons shall serve before the Tent of Testimony. And they shall keep your charge, etc. But to the holy vessels they shall not come close, etc., and they shall be joined to you and guard the charge of the Tent of Meeting, etc., until: and a stranger shall not come near to you (Bamidbar 18:1–4).

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אֶהֱרֹן אַתָּה וּבְנֶיךָ וּבֵית אָבִיךָ אַתֶּם תִּשְׁאֹו
 אַתָּה וּבְנֶיךָ אַתֶּם תִּשְׁאֹו אֶת עֲזֹרַת אֶתֶּן לָכֵן הַמִּקְדָּשׁ וְ
 קִהַנְתֶּכֶם. וְגַם אֶת אֲחִיךָ מֹשֶׁה לֹוי שִׁבַּט אָבִיךָ הַקָּרִיב
 אֵלֶיךָ. וַיָּלוּ עֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבְנֶיךָ לִפְנֵי אֹהֶל
 הָעֵדוּת. וְשִׁמְרוּ מִשְׁמֶרֶתְךָ כּו'. אֶךְ אֶל כָּלִי הַקָּדָשׁ לֹא
 יִקְרְבוּ כּו' וַנָּלוּ עֲלֶיךָ וְשִׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל-מוֹעֵד
 כּו'. עַד זֶה לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם.

And behold, the plain meaning of this passage is that it was necessary to correct the matter of the controversy of Korach and his assembly concerning the priesthood of Aharon—so that there should no longer be wrath upon the Children of Israel. Therefore, Hashem commanded that Aharon and his sons bear the iniquity of the Sanctuary, etc., that is, they should be the primary ones in the service of the Sanctuary, as it is said: “And you and your sons [shall serve] before the Tent of Testimony,” to offer the sacrifices, etc.

והנה משמעות הפשוט בפדרשה זו שהוצרה למקן דבר ענין ממלקות קנח ועדתו על הכהנה דאחרן שלא יתנה עוד קצף על בני ישראל, על-כן צוה ה' שיהיו אחרן ובניו נושאים את עון המקדש כו' דהינו שיהיו הן העקר בעבודת המקדש כמו שכתוב "ואתה ובניך" 'לפני אהל העדות' להקריב קרבנות כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And the Levi'im should be only secondary and servants to the Kohanim, as it says: "And they shall be joined to you and serve you." And then, "a stranger shall not come near to you" will follow automatically, etc.	והלוים יהיו רק טפלים ומשקרתים לפניהם כמו שכתוב "וילוו עליך וישתתפו", ואז "וזה לא יקרב אליכם" ממילא כו.
And behold, He repeated and doubled the matter in this passage when He said: "And I, behold I have taken your brethren, the Levi'im, from among the Children of Israel, a gift given to you to Hashem, to perform the service of the Tent of Meeting. And you and your sons with you shall guard your priesthood in all matters of the altar," etc., until: "A service of gift I have given your priesthood, and the stranger who draws near shall die" (Bamidbar 18:6–7).	והנה חזר וכפל הדברים בפרישה זו באמרו "ואני הנה לקחתי את אחיכם הלוים מתוך בני ישראל לך ממתנה נתונים לה' לעבד את עבדת אהל מועד, ואתה ובניך אתה תשמרו את קהנתכם לכל דבר המזבח כו" עד "עבדת מתנה אתן את קהנתכם וזהו הקרב יומת."
And indeed, also in the structure of the verses and their plain meaning, the intent is to establish the Kohanim as the primary ones, and the Levi'im as a gift to the Kohanim, as it says: "a gift given to you," etc. But the Kohanim shall guard their priesthood in all matters of the altar and from within the veil, etc., for they are the primary ones and the Levi'im shall be secondary and serve them. ("And to the holy vessels the Levi'im shall not come near.")	והרי גם בסדר דבריהם הפסוקים האלה ומשמעות הפשוט שהפונה לעשות את הפניהם עקר ושיהיו הלוים מתנה לפניהם כמו שכתוב "לכם מתנה נתונה כו", אבל הפניהם ישמרו את קהנתם לכל דבר המזבח ומבית לפרכת כו, כי הם העקר והלוים יהיו טפלים ומשקרתים להם. (ואל כלי הקדש לא יקרבו הלוים.)
And then, the stranger who draws near shall die automatically. This implies that if the Kohanim are not made primary, and the Levi'im are not secondary and subsumed within the Kohanim, then a stranger could draw near and there will be wrath, etc.—as this was the cause of the controversy of Korach and his assembly. Only in this manner is the rectification: that the Kohanim are primary and the Levi'im serve them, then automatically it will be as previously stated: "and a stranger shall not draw near to you," and there will be no wrath upon the Children of Israel, etc. And this is understood.	ואז "זהו הקרב יומת" ממילא. דמשמע מזה שאם לא יעשו הפניהם עקר והלוים טפלים ונגללים בפניהם יוכל זר לקרב ויהיה קצף כו' כמו שהיה הסיבה למחלוקת קרח ועדתו. רק באפן זה דוקא הוא התקון לזה שיהיו הפניהם עקר והלוים משקרתים להם, אז ממילא יהיה כמו שכתוב קודם "וזה לא יקרב אליכם" ולא יהיה קצף על בני ישראל כו'. ודלי.
But seemingly, in this passage there is no reason or root why it was necessary to enact that the Kohanim be the primary ones and the Levi'im secondary and nullified to them—and specifically that only through this path is the	ולכאורה אין בפרישה זו שום טעם ושרש למה הוצרך לתקן שהפניהם יהיו העקר והלוים טפלים ובטלים להם, ודוקא בדרך הזה תלוי ריחוק הנזר ולא באפן

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

distancing of the stranger dependent, and not in any other way, etc. However, the entire passage will be understood by first introducing the general reason for all this.	אחר זולתו כו'. אבל הנה כל הפרשה תובן בהקדים תחלה כללות הטעם לכל זה.
And that is because this passage was stated after the downfall of Korach and his assembly, as the plain meaning suggests—that out of the incident of Korach and his assembly, which brought wrath, it arose in the will of Hashem to rectify the matter for the future, that there not again be wrath, etc. And this is through establishing the Kohanim as primary and the Levi'im as secondary and their servants, as stated above.	והוא מפני שפרשה זו נאמרה אחר מפלת קרח ועדתו כמשמעות הפשט שמתוך מעשה דקורח ועדתו שהוא לקצף כו' עלה ברצון ה' לעשות תקון הדבר על להבא שלא יהנה עוד קצף כו', והוא במה שיהיו הכהנים עקר והלויים טפלים ומשרתים להם כנ"ל.
(ב)	
And behold, one must first understand the general matter of the controversy of Korach and his assembly and the reason for his downfall. It is explained in the Zohar at the beginning of this portion regarding the root reason for Korach's dispute, and this is its language: "The Torah is the strength of the right and the left, and the left is included within the right. One who makes the right the left and the left the right—as if he destroys the world. Aharon is the right, and Levi is the left. Korach wanted to make a reversal—from right to left, and therefore he was punished." Thus is the view of Rabbi Abba. And Rabbi Yehudah added and said: "The left is always included in the right. Korach sought to reverse the order of Above and Below; therefore, he was removed from Above and Below," etc.	והנה יש להבין תחלה כללות ענין המחלוקת קרח ועדתו וטעם מפלתו. והוא מבואר בזהר בריש פרשה זו בש"ר טעם מחלוקת קרח וזה לשונו: אורייתא חילא דימינא ושמאלא, ושמאלא אתפליל בימינא. מאן דעביד ימינא שמאלא ושמאלא ימינא פאילו אחרים עלמא. אהרן ימינא, ולוי שמאלא. קרח בעי למעבד חלופא דימינא לשמאלא ובגין כך אתעבש. עכ"ל. וזהו סברת ר' אבא. ורבי יהודה הוסיף עליו ואמר שמאלא אתפליל תדיר בימינא, קרח בעי לאחלפא תיקונא דלעילא ותתא, בגין כך אתעבר מעילא ותתא כו'.
Now, the plain meaning and reasoning of the disagreement between these two sages—Rabbi Abba and Rabbi Yehudah—is as follows: It is generally known that "right" and "left" refer to the two attributes of chesed (kindness) and gevurah (severity)—chesed on the right and gevurah on the left. These are the two "lines" in Atzilus: Chochmah, Chesed, Netzach on the right; Binah, Gevurah, Hod on the left.	הנה הפשט הפשוט טעם מחלוקת דהני תרנויהו תנאי ר' אבא ור' יהודה כך הוא: בהיות ידוע בדרך כלל דימינא ושמאלא הן שתי מדות דחו"ג, דחסד בימין וגבורה בשמאל, והן שני קווי דאצילות: חכמה-חסד-נצח מימין, בינה-גבורה-הוד משמאל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And “the Torah is the strength of the right and the left”—for the Torah is the aspect of the middle line (Tiferes), which includes Chochmah and Binah, and is the line that mediates. And this mediation is that the left be included in the right specifically, as it says: “From His right hand—fire of law to them” (Devarim 33:2)—the right is chesed and fire is gevurah, and the gevurot are included within chesed specifically.	ואורייתא חילא דימינא ושמאלא, להיות התורה היא בחינת קו האמצעי (דתפארת) שכולל לחוכמה ובינה, והוא קו המכריע, וההכרעה היא שישלל השמאל בקו הימין דוקא, כמו שכתוב "מימינו אש דת למו"—ימין חסד, ואש גבורה, והגבורות נכללות בתוסד דוקא.
And this is what is meant by “the Torah is the strength of the right and the left”—the power that includes chesed and gevurah when they are situated in the middle line of daas, as it says: “He established a testimony,” etc. For the entire Torah is only to include the left in the right, and this is the characteristic of daas, the power of mediation according to the teaching of “the measuring line” (see Maamar on “AyeH Sofer AyeH Shokel”).	וזהו "אורייתא חילא דימינא ושמאלא"—פרוש: הכח הכולל לחסד וגבורה בהיותו בקו האמצעי של דעת, כמו שכתוב "ויקם עדות כו", וכל התורה כלה היא רק לאכלא שמאלא בימינא, וכך היא מדת ההכרעה של דעת של תורה על-פי מאמר "קו המדה" (כמו שכתוב במקום אחר על פסוק "איה סופר איה שוקל" כו').
And Aharon is the right—since Kohanim have their root in the right line of Chochmah-Chesed-Netzach. And Levi is in the left line of Binah-Gevurah-Hod. And there must be an inclusion of the left in the right, which is the inclusion of gevurah into chesed specifically, and this is the essential foundation for the existence of all worlds.	ואהרן ימינא—שהכהנים שרשם בבחינת קו הימין דתכמה-חסד-נצח, ולוי בקו השמאל דבינה-גבורה-הוד. וצריך שתהיה התכללות השמאל בימין, שהיא התכללות הגבורות בתוסדים דוקא, וזהו עקר קיום כל העולמות.
Therefore, “One who makes the right the left,” etc.—meaning, one who reverses the order so that the gevurot of the left line are made the primary, and the chasadim of the right line become secondary and included within gevurot (as it will be in the future, when the Levi'im will be Kohanim, and the Kohanim secondary to them, etc.)—it is as if he destroys the world. This is the opposite of the tikkun of Shem MaH (the divine name of refinement) of Torah, whose whole purpose is only to include the left within the right, etc.	ועל-כן "מאן דעביד ימינא שמאלא כו", פירוש: שמחליף להפך—שהגבורות שפקו השמאל יהיו עקר, והחסדים שבימין יהיו טפלים ונכללים בגבורות (כמו שיהיה לעתיד שיהיו הלויים כהנים והכהנים יהיו טפלים להם כו')—באלו אחרים עלמא. היפך בחינת התקון דשם מ"ה דתורה, שתכליתה רק לאכלא 'שמאלא בימינא כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Therefore, Korach, who wanted to make a reversal—that the power of the right be placed into the left, meaning that chesed be subsumed into gevurah—was punished. And this is the view of Rabbi Abba: that Korach wanted to make the gevurot of the left line primary, and the chesed of the right line secondary to them. But now it is exactly the opposite: the gevurot are secondary and included within the chesed of the right line. And this is the entire Torah, as explained above. And this is understood.	ועל-כן קרח דבעי למעבד חלופא—דימינא, כח הימין, ושיהיה בשמאל, והוא שיכלל החסד בגבורות—בגין כח אתענש. וזהו סברת ר' אבא: שרצה קרח לעשות לבחינת הגבורות דקו שמאל עקר, והחסד דקו ימין יהיו טפלים להם, ומה שעכשו הוא להפך מממש—שהגבורות טפלים ונכללים בחסד דקו ימין, וזהו כל התורה כפ"ל. ודלי.
(ג)	
And Rabbi Yehudah holds that this was not Korach's intention—to reverse the power of the right into the left, to make the gevurot the primary and that the chasadim would be entirely secondary to them (for that will only happen in the future, specifically after the refinement of the left line, when it will ascend to its root in the first tzimtzum, etc., as the superiority of gold over silver, etc.).	ורבי יהודה סבר ליה שנה לא עלה על דעתו של קרח להחליף כח הימין לשמאל, לעשות מן הגבורות עקר ושיהיו החסדים טפלים להם לגמרי (שנה לא יהיה רק לעתיד לבוא דוקא אחר הבירור דקו השמאל שיעלה לשרשו בצמצום הראשון כו', כמעלת הזהב על הכסף כו').
Rather, Korach sought to separate the gevurot of the left line so that they not be nullified and included within the chasadim of the right line alone, but rather that the gevurot would have an independent aspect and level, and not be secondary and included within the chasadim.	אלא רצה קרח להפריד לבחינת הגבורות דקו השמאל שלא יהיו טפלים ונכללים בחסדים דקו הימין בלבד, אלא יהיה בחינת הגבורות בחינה ומדרגה בפני עצמה, ולא יהיו טפלים ונכללים בחסדים.
That is: he did not want the left line to require refinement and sweetening through the chasadim of the right—since chasadim sweeten the gevurot, and that is the whole Torah, and the essential rectification of Shem MaH, etc.	דהינו: שלא יהיה קו השמאל צריך תיקון ומיתוק על-ידי חסדים דימין—דחסדים ממתקים לגבורות, וזהו כל התורה כלה כו', ועקר התיקון דשם מ"ה כו'.
And this is what Rabbi Yehudah said: “The left is always included in the right,” because the left line requires refinement and sweetening, since the shattering (of the vessels) occurred in the gevurot of the left line.	וזהו מה שאמר רבי יהודה: "ושמאלא אתכליל תדיר בימינא", מפני שכו השמאל צריך תיקון ומיתוק מצד שהשבירה היתה בגבורות דקו השמאל.
And this is the entire purpose of Torah: to rectify the gevurot of the left line through chesed specifically, as explained above.	וזהו כל עקר התורה—לתקן הגבורות דקו השמאל על-ידי החסד דוקא כפ"ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

But Korach came to reverse the rectification of Above and Below. Meaning: to reverse it so that the gevurot not be rectified through chasadim via Shem MaH, for he wanted the gevurot of the left to have a rectification and standing of their own, without needing to come to the state of rectification through chesed at all.	וקרח בא לאחלפא תיקונא דעילא ותתא—פירוש: לאחלפא שלא יהיה התיקון דגבורות על-ידי החסדים על-ידי שם מ"ה, כי רצה שיהיה לגבורות דשמאל תיקון ומעמד בפני עצמם בלתי הצטרכות לבוא לבחינת התיקון על-ידי החסד כלל.
And this is the opposite of the rectification of Above and Below, which is Shem MaH that refines Shem BaN, etc.	ונהו היפך תיקונא דעילא ותתא, שהוא שם מ"ה ש'מכרך לשם ב"ן כו'.
But he did not wish to make the gevurot primary and the chesed secondary to them, as Rabbi Abba held.	אבל לא רצה לעשות מבחינת הגבורות עקר וש'יהיה החסד טפל להם כדעת ר' אבא.
And this is the general matter—the plain understanding of the reason behind the dispute of Korach and his assembly. And in this, there are two views among the two Tannaim mentioned above. And this is understood.	ונהו כללות ענין פשוט הפשוט בטעם מחלוקת קרח ועדתו. ויש בזה שתי דעות דהנני תרונהו תנאי כנ"ל. ודלי.
(ד)	
And from here it can be said an explanation of this matter, and one must first preface with the matter of the first tzimtzum: that before the drawing forth of the aspect of the Kav and Chut (the line and thread of light), the Infinite Light, may He be blessed, contracted Himself, and nothing remained but a mere impression of light, etc., as it is written: “He made darkness His hiding place” (Tehillim 18:12)—this is called the <i>Makom Panuy</i> (vacant space) and <i>Chalal Reikan</i> (empty void), etc.	ומעתה יש לומר ביאור ענין זה, ויש להקדים ענין הצמצום הראשון: שקדם שנמשך בחינת הקוֹחוֹט, צמצם אור-אין-סוף ברוך-הוא את עצמו, ולא נשאר רק רשם אור בעלמא כו', וכמו שכתוב "ישת חשך סתריו" כו', הנקרא מקום פנוי וחלל ריקן כו'.
And afterward, the light of the Kav and Chut was drawn. According to this, the aspect of the tzimtzum—which is the concealment of the light of the Essence itself—precedes the revelation of the light of the Kav and Chut, and is far above it.	ואחר-כך נמשך אור דקוֹחוֹט. ולפי-זה, הרי בחינת הצמצום, שהיא בחינת העלם אור העצמות ממש, קודמת לבחינת גילוי האור דקוֹחוֹט, ולמעלה ממנו הרבה.
For the tzimtzum—the concealment of the light of the Essence—is an elevation upon elevation in the Essence itself, rising infinitely upward, etc.	ש'הרי צמצום העלם אור העצמות הוא בחינת העלוי אחר עלוי בעצמותו, למעלה עד אין קץ כו'.
And even though after the tzimtzum a trace of light remained, from which the Kav and Chut extend—even though this light extends downward into Atzilut, Beriah,	ומה שאחר הצמצום נשאר רשם אור שממנו נמשך הקוֹחוֹט, אף-על-פי שמתפשט למטה מטה באצילות-בריאה-יצירה-עשיה, אין לו ערך לגבי העלם העצמות.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Yetzirah, and Asiyah—it is incomparable to the concealment of the Essence.	
Even though this Kav and Chut comes from the light of chesed of the Ein Sof, which has no limit to its extension downward—nevertheless, it is incomparable to the aspect of the exaltedness and withdrawal of the light in the Essence.	אף-על-פי שְׁקוּיָחוּט זֶה הוּא מְבַחֲיֵינָת אֹר הַחֶסֶד דְּאֵין-סוֹף שָׁאִין לוֹ סוֹף לְהִתְפַּשְׁטוֹתוֹ לְמַטָּה, מְכַל־מְקוֹם אֵינוֹ בְּעֶרְף־לְגִבִּי בְּחִינַת הָעֲלִוּי וְהַסְתַּלְקוֹת הָאֹר בְּעֶצְמוֹת—שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַהִתְנַשְּׁאוֹת שֶׁמִּצַּד עֲצָמוֹ, שָׁאִין לוֹ שְׁעוֹר לְמַעַלָּה כּו'.
And in the future, in the World to Come, a glimmer of the hidden light in the Essence will be revealed. And even so, we still say: “There is nothing besides You, our King, for life of the World to Come,” because what will be revealed is only the aspect of Malchus of Ein Sof as it was before the tzimtzum, as it is written: “Hashem shall reign forever,” etc.	וְלַעֲתִיד לְבוֹא בְּעוֹלָם הַבָּא יִתְגַּלֶּה מְעַט מֵאֹר הַנִּצְעָלִים שֶׁבְּעֶצְמוֹת. וְעַם כָּל-זֶה אָנוּ אוֹמְרִים: "אֵין זֹלָתְךָ מִלְּכֻנָּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא", מִפְּנֵי שֶׁלֹא יִתְגַּלֶּה רַק בְּחִינַת הַמְּלָכוּת דְּאֵין-סוֹף שֶׁקֹּדֶם הַצְמָצוּם, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב "ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם" כּו'.
And as we say: “Reveal the glory of Your kingship upon us,” and “From Your place, our King, appear and reign,” etc.	וְכִמוֹ שֶׁאוֹמְרִים: "גִּלֶּה כְבוֹד מְלָכוּתְךָ עָלֵינוּ", וְ"בִּן מְמָקוֹמְךָ מִלְּכֻנָּה תִּפְּיַע וְתִמְלֹךְ" כּו'.
If so, the aspect of the tzimtzum—which is the gevurot in the withdrawal of the light in the Essence—is far higher and precedes the coming into being of the chesed of the Kav and Chut.	וְאִם-כֵּן, הִרִי בְּחִינַת הַצְמָצוּם—שֶׁהִיא בְּחִינַת הַגְּבוּרוֹת בְּהַסְתַּלְקוֹת הָאֹר בְּעֶצְמוֹת—לְמַעַלָּה הִרְבָּה, וְקוֹדֶמֶת לְבוֹא לְבְּחִינַת הַחֶסֶד דְּקוּרָחוּט.
(Just as from Atzilus to Beriah-Yetzirah-Asiyah, the tzimtzum precedes the extension—as it is said: “First darkness, then light,” as it is written: “And there was evening, and then there was morning,” as will be explained further.)	וְכִמוֹ מֵאֲצִילוֹת לְבְּרִיָּה-יְצִירָה-עֲשִׂיָּה, גַּם הַצְמָצוּם קוֹדֵם לְהִתְפַּשְׁטוֹת, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ: "בְּרִישָׁא חֲשׁוֹכָא וְהָדָר נְהוּרָא", שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר", כִּמוֹ (שֶׁיִּתְבָּאֵר).
(ה)	
And this is truly the main reason behind the well-known general principle stated in many places regarding the superiority of gevurot over chasadim—like the superiority of gold over silver. So it will be in the future: the Levi'im will become Kohanim and the Kohanim will be secondary to them.	וְזֶהוּ בְּאֻמָּת עֶקֶר הַטַּעַם לְכָלל הַיְדוּעַ בְּכָל מְקוֹם בְּמַעֲלַת הַגְּבוּרוֹת עַל הַחֶסֶדִּים, בְּמַעֲלַת הַזָּהָב עַל הַכֶּסֶף—כִּמוֹ שֶׁלַּעֲתִיד לְבוֹא יִהְיוּ הַלְוִיִּם כְּהֲנָנִים וְהַכֹּהֲנִים טַפְלִים אֲלֵיהֶם.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

This is because the Levi'im have their root in the attribute of gevurot, as it says here: "Levi is on the left," as explained above. And gevurot precede chasadim in greatness and level, as explained above. And this is understood.	לפי שהלויים שרשם בבחינת הגבורות, כמו שכתוב כאן "לוי בשמאל" כפ"ל, והגבורות קודמין לחסדים במעלה ומדרגה כפ"ל. ודלי.
And this was the error of Korach: that he perceived the root greatness of the gevurot—the root of the Levi'im—that it is far higher than the chasadim of the Kohanim.	וזה היתה טעות של קרח—שהשיג בשרש מעלת הגבורות דשרש הלויים, שגבוה הרבה מן החסדים דכהנים.
And therefore, he opposed Aharon the Kohen Gadol, and claimed that the High Priesthood belongs to him—to draw down from the concealment of the Essence-light itself, as explained above.	ועל-כן היה חולק על אהרן כהן הגדול, וטען שזו משפט הפהמה הגדולה—להמשיך מבחינת העלם אור העצמות ממש כפ"ל.
But he erred in what he saw. For even though it is true that the greatness of the gevurot is higher than that of the chasadim, this applies only in the future—when there will be revelation from the concealment of the Essence of the Infinite, specifically, as it says: "And the glory of Hashem shall be revealed," and "Behold, this is our G-d," etc.	אבל שגה ברואה. ואף-על-פי שהאמת כן: שמעלת הגבורות למעלה מן החסדים—זהו לעתיד לבוא דוקא, שיתגלה מבחינת העלם העצמות דאין-סוף דוקא, כמו שכתוב: "ונגלה כבוד ה'" כו', ואמר: "הנה אלקיניו זה" כו'.
(As in the statement: "He will take the sun out of its sheath"—which refers to the Name Elokim, the first tzimtzum, which will no longer conceal or obscure at all; and as it says: "And your Teacher will no longer hide Himself," etc.)	ובמאמר: "שמוציא חמה מנרתיקה"—שהוא שם אלוקים, צמצום הראשון, ולא יסתיר ויחסה כלל; וכמו: ("ולא יכסה עוד" כו').
But now, it is the opposite: the chasadim—the root of the Kohanim—are the primary, and the gevurot of the Levi'im are secondary to the chasadim and included within them.	אבל עכשיו נהפך הוא ממש: שהחסדים—שרשם דכהנים—עקר, והגבורות דלויים הם בחינת טפל לחסדים ונכללים בהם.
And this is the entire essence of Torah and mitzvos—to include the left within the right specifically, as explained above. And this is understood.	וזהו כל עקר התורה והמצוות—לאכלול שמאלא בימינא דוקא, כפ"ל. ודלי.
(ו)	
And behold, the reason for the matter is this: although in the Essence of the Emitter, before He emits, there must first be an aspect of <i>tzimtzum</i> [within Himself—before the light of the effusion is revealed], this is only while the effusion remains within the Essence of the Emitter—when necessarily He must undergo <i>tzimtzum</i> within Himself first.	והנה טעם הדבר הוא: כי אף שבעצם המשפיע טרם שמשפיע, עדין צריך שיהא בחינת הצמצום [בעצם תחלה, וקודם לבחינת גילוי אור השפע], אבל אין זה רק בהיות השפע עדין בעצם המשפיע, שאז בהכרח שיבוא בו הצמצום בעצמו תחלה.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

But when He is already in the aspect of one who is actually emitting and revealing the light and effusion to the recipient—then it is the opposite: the aspect of revealed light, of chesed, precedes the tzimtzum that follows.	אבל בהיותו כבר בחינת משפיע את האור והשפיע בגילוי למקבל, אז הוא נהפך: שבחינת גילוי אור דחסד קודם לצמצום שאחריו.
(And this is what is called the aspect of <i>matti v'lo matti</i> —"touching and not touching." That is, when He transmits the light to the emanated beings in revelation, the aspect of <i>matti</i> [touching]—the actual effusion—comes first, etc., as at the Giving of the Torah: "Anochi" (I am)—the root of the chasadim of the positive commandments—preceded "You shall have no other gods," which is the gevurot of the negative commandments.)	והוא הנקרא בחינת מטי ולא מטי—שזהו באשר משפיע האור לנאצלים בגילוי, בחינת מטי קודם כו', כמו במתן תורה: "אנכי"—שרש החסדים דמצות עשה—קודם לבא ל"לא יהיה לך"—דגבורות דלא (תעשה.)
And similarly, it says: "From His right hand—a fiery law to them" (Devarim 33:2)—for the light that descends in revelation from Above to below, the aspect of chesed precedes gevurah.	וכן אחד "מימינו אש דת" כו', לפי שהאור הבא ונמשך בגילוי מלמעלה למטה—בחינת חסד קודם לגבורה.
As it says: "In the beginning, Elokim created..." (Bereishis 1:1)—that originally it arose in His thought to create the world with the attribute of judgment, etc.	כמו שכתוב: "בראשית ברא אלקים"—שתחלה עלה ב'במחשבה לברוא במדת הדין כו'.
And this is how it is in the Essence of the Emitter—that it arose in His thought to create, so He had to <i>contract</i> Himself, as it were. But after He actually emits, the chasadim come first—as it says: "For I said, the world shall be built with chesed" (Tehillim 89:3).	וזהו כמו שהוא בעצם המשפיע: שעלה במחשבה לברוא—היה צריך לצמצם את עצמו כביכול, אבל אחר שמשפיע ממש—החסדים קודמים, כמו שכתוב: "'פי אמרתי עולם חסד יבנה" כו'.
Only afterward did He say to His world, "Enough!"—this is the aspect of din (judgment) and <i>tzimtzum</i> , etc.	רק שאחר כך אמר לעולמו "די"—שהוא בחינת דין ו'הצמצום כו'.
And this is like the analogy of transmitting intellect to a recipient: in the revelation of the effusion, chesed comes first. And the <i>tzimtzum</i> , which is in order that he may receive—since it is only for the benefit of the recipient—is what comes afterward.	והוא כמשל השפעת שכל למקבל: שבגילוי השפיע—החסד קודם, ומה שמצמצם כדי שיוכל לקבל—שאינו רק בשביל תועלת קבלת השפיע—הוא בא אחר כך.
And this <i>tzimtzum</i> is only according to the measure of the recipient—unlike the first <i>tzimtzum</i> , in which the Emitter contracts Himself before any emission at all.	ואין צמצום זה רק לפי שעור המקבל—מה שאין בן הצמצום הראשון שהמשפיע בעצמו מצמצם את עצמו טרם ההשפעה, הוא רק כדי שיוכל להשפיע.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>(As it is explained elsewhere: this is the idea of the two <i>yuds</i> of the letter Alef. The upper <i>yud</i> represents the <i>tzimtzum</i> of the Essence so that He may emit, and the lower <i>yud</i> is after the emission and transmission for the sake of the recipient's reception, etc. And this is the matter of Shem MaH with <i>milui</i> Alephin, which comes in revelation to the recipient.</p>	<p>וּכְמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר: שֶׁזֶהוּ עֵינֵינוּ שְׁנֵי הֵיוֹ"דִי"ן) שְׂבָאוֹת א': הֵיוֹ"ד הַעֲלִיּוֹן—צִמְצוּם הַעֲצָמוֹת שִׁיּוּבֵל לְהַשְׁפִּיעַ, וְהֵיוֹ"ד הַתַּחְתּוֹן—הוּא אַחֵר הַהִשְׁפָּעָה 'וְהַמְשָׁכָה בְּשִׁבִּיל קִבְלַת הַמְקַבֵּל כו'.</p>
<p>And likewise, the Name <i>Ehyeh</i> of Kesser: “I am destined to be revealed”—this is the level of <i>makif d'memaleh</i>, that is, in every aspect of encompassing light which both touches and does not touch, etc.)</p>	<p>וְהֵינּוּ עֵינֵינוּ שֵׁם מ"ה בְּמֵלוֹא אֲלֵפִין—שְׂבָא בְּגִילוי לְמַקְבֵּל (וְכֵן בְּשֵׁם אֶהְיֶה דְכֶתֶר: "אֲנִי זְמִין לְאַתְגַּלְיָא"—הוּא בְּבַחֲנֵית מַקִּיף דְּמֵמֵלָא—שֶׁזֶהוּ בְּכָל ('בְּחֵינֵית אֹר מַקִּיף שְׁנוּגָע וְאִינוּ נֹגֵעַ כו'.</p>
(ז)	
<p>And in truth, in every revelation of the light of effusion to the recipients, the <i>tzimtzum</i> precedes the extension—as in “first darkness,” etc.—that the light should come into revealed vitality for the recipients. Only in <i>makif</i> (encompassing light), it is in the aspect of <i>matti v'lo matt'i</i> (touching and not touching), etc.</p>	<p>וּבְאַמֶּת בְּכָל גִּילוי אֹר הַשְׁפָּע לְמַקְבָּלִים—הַצִּמְצוּם קוֹדֵם לְהַתְפָּשׁוּת, כְּמוֹ "בְּרִישָׁא תְשׁוּכָא" כו', שִׁיּוּבֵא הָאֹר בְּגִילוי הַחֵיּוֹת לְמַקְבָּלִים. רַק בְּמַקִּיף הוּא בְּבַחֲנֵית 'מַטִּי וְלֹא מַטִּי כו'.</p>
<p>(And therefore, also for the recipients of vitality, there is <i>ratzo</i> (running upward) before <i>shov</i> (returning)—because in the Emitter, too, there is withdrawal before extension, like every action that begins with recoil, etc. However, the <i>ratzo</i> is secondary to the <i>shov</i>, just as with the Emitter: the <i>tzimtzum</i> is only for the sake of the effusion that will be received by the recipient. This is the opposite of what was said above.)</p>	<p>וְעַל־כֵּן גַּם לְמַקְבָּלִים הַחֵיּוֹת—רָצוּא קוֹדֵם לְשׁוּב, מִפְּנֵי שֶׁבְּמַשְׁפִּיעַ גַּם־כֵּן הִסְתַּלְקוּת קוֹדֶמֶת לְהַתְפָּשׁוּת, כְּמוֹ שֶׁפֶל פְּעוּלָה שְׂדוּמָה לְפַעֵל כו'. וְאַף הִרְצוּא טָפֵל לְשׁוּב, כְּמוֹ גַּם בְּמַשְׁפִּיעַ: הַצִּמְצוּם רַק בְּשִׁבִּיל הַתְפָּשׁוּת הַשְׁפָּע שִׁיתְקַבֵּל בְּמַקְבֵּל כו'. הִפְךָ מִמָּה ('שְׁנֵאוֹמֵר כָּאן).</p>
<p>And the aspect of <i>tzimtzum</i> is secondary and nullified relative to the aspect of <i>chesed</i>. This is what we observe in the reception of the effused light from the Emanator in Atzilus—which is already the aspect of revealed light of the Emanator from absolute nothingness into real existence—there, the aspect of <i>chasadim</i> is primary and the <i>gevurot</i> are secondary to the <i>chasadim</i>.</p>	<p>וּבַחֲנֵית הַצִּמְצוּם טָפֵל וּבִטֵּל לְגַבִּי בַחֲנֵית הַחֶסֶד. וְזֶהוּ שֶׁאֲנַחְנוּ רֹאִים בְּקִבְלַת אֹר שֶׁפֶע הַמַּאֲצִיל בְּאַצִּילוֹת, שֶׁהוּא כְּבֵר בַחֲנֵית גִּילוי אֹר הַמַּאֲצִיל מֵאִין הַמְחַלֵּט לְמַצִּיאוֹת יֵשׁ מִמֶּשׁ—הֵרִי שֵׁם בַחֲנֵית הַחֶסֶדִים עֶקֶר, וְהַגְבּוּרוֹת טָפִלִים לְחֶסֶדִים.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And this is understood from what we observe in the light of Atzilus as it comes into Beriah, Yetzirah, and Asiyah through the aspect of Malchus—there too, chasadim are primary and gevurot are secondary to chasadim, even though gevurot precede chasadim.	ויבין זה ממה שאנחנו רואים אור שפע האצילות בבריאה-יצירה-עשיה, שהוא על-ידי בחינת המלכות—הרי גם שם התסדים עקר, והגבורות טפלים לתסדים, אף-על-פי שגבורות קודמים לתסדים.
As it is written: “And the Chayos (heavenly beings) run and return” (Yechezkel 1:14), which applies to all the transmissions of divine vitality within the Merkavah, etc., which are in the aspect of ratzo and shov.	כמו שכתוב: “והחיות רצוא ושוב”—דקאי על כל השפעות החיות האלקית במרכבה כו', שהן בבחינת רצוא ושוב כו'.
So we observe that although the aspect of <i>ratzo</i> —the withdrawal of vitality—precedes the aspect of <i>shov</i> , the return and extension and transmission of vitality to them—nevertheless, the essential thing is that the divine vitality return to them to revive them anew from nothing into something, and that is the principal life-force.	הרי אנחנו רואים—דגם שבחינת הרצוא, שהיא הסתלקות החיות, קודמת לבחינת השוב, שהיא התחיה והתפשטות והמשכת החיות עליהם—מכל-מקום, העקר הוא מה שמשוּב החיות האלקית עליהם להחיותם מחדש מאין ליש, והוא עקר המחיה אותם.
And their aspect of <i>ratzo</i> in the withdrawal of vitality and their inclusion is only a secondary aspect, included within the <i>shov</i> that follows it.	ובחינת רצוא שלהם—בהסתלקות החיות והתכללותן שלהם—אינה אלא בחינת טפל, ונקללת בשוּב שאחריה.
For this withdrawal only occurred for the sake of the ensuing extension and transmission—just as every ascent is only for the sake of the descent that is brought about through it, and it becomes included within the very essence of the chesed of the descent and the drawing down of vitality.	כי לא היתה ההסתלקות הזאת רק בשביל ההמשכה והתפשטות שאחריה, כמו כל עליה שהיא רק בשביל ירידה שנועשית על-ידיה, ונקללת בעצם התסד דירידה והמשכת החיות.
As in the analogy we observe with every living being: the core reality of its vitality is through breathing—which involves the withdrawal of breath in order that the spirit and soul return to him.	ובמשל שאנחנו רואים בכל חי: שעקר מציאות חיותו הוא על-ידי הנשימה—שהיא על-ידי הסתלקות החיות שברוח האדם, כדי שיהיוזר ותשוב אליו רוחו ונשמתו.
These are the two pulsations of the heart—in the breath of life that rises and falls—and the two nostrils, where the main thing is the drawing of the soul’s vitality through the second nostril, as is perceptible during sleep, etc.	והן שתי דפיקות שבלב—שברוח החיים עולה ויורד—ושני נקבים שבחוטם, שהעקר הוא ההמשכה של חיות הנשמה בנקב השני, כנראה בחוש בשנה וכיוצא בזה.
And so it is Above as well—in the <i>ratzo v'shov</i> of angels and holy Chayos, the aspect of <i>ratzo</i> is secondary to the <i>shov</i> —for the entire <i>ratzo</i> is only for the sake of the <i>shov</i> , etc.	וכן הוא למעלה גם-כן—ברצוא ושוב דמלאכים וחיות הקדש—בחינת הרצוא טפל לבחינת השוב, שכל עקר הרצוא הוא רק בשביל בחינת השוב כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And so too in the world of Atzilus, in the effusion of the Emanator in revelation into the ten Sefiros of Atzilus—where there is also <i>ratzo v'shov</i> from below to above—the main thing is the aspect of chesed of <i>shov</i> , and even though the gevurah of <i>ratzo</i> comes first, it is secondary to the chesed of <i>shov</i> .	וכן גם-כן בעולם האצילות, בהשפעת המאציל בגילוי בפעולה ספירות דאצילות—ששם גם-כן בבחינת רצוא ושוב מלמטה למעלה—הרי העקר בבחינת החסד דשוב, ואף-על-פי שגבורה דרצוא קודמת, אבל היא טפלה לחסדים דשוב.
(And this is the opposite of <i>makif d'memaleh</i> , where the gevurah that follows chesed is secondary to the chesed that preceded it—because it comes in the mode of <i>makif</i> , from above to below. But <i>ratzo v'shov</i> is from the recipient to the Emitter, from below to above. However, <i>ratzo v'shov</i> of the recipient is like <i>ratzo v'shov</i> of the Emitter—when the effusion is already in revelation to the recipient, the <i>tzimtzum</i> that preceded is secondary, only for the sake of the chesed that is received by the recipient—as in “first darkness,” etc. But the <i>tzimtzum</i> within the Essence of the Emitter before He emits—there it is the opposite: the chesed that follows it is secondary and nullified, and considered as nothing, as explained above.)	והיננו להפך ממקור דממלא: דגבורה שאחר החסד טפלה לחסד שקדם לו, להיותו בא בבחינת מקור מלמעלה למטה. אבל רצוא ושוב הוא מן המקבל אל המשפיע, מלמטה למעלה. ואף-על-פי כן, רצוא ושוב דמקבל דומה לרצוא ושוב דמשפיע—כשכא בגילוי השפיע למקבל, הצמצום שקדם הוא טפל רק בשביל החסד שיקובל במקבל, כמו "ברישא חשוכא" כו'. אבל צמצום שבעצם המשפיע טרם שמשפיע—נהפוך הוא: שובחינת החסד שאחריו טפלה ובטלה וכלל לא (תשיב, כנ"ל).
(ה)	
And so too it will be understood in the aspect of chesed and gevurah of Chochmah and Binah of Atzilus—that the chasadim are in Abba and the gevurot are in Imma, as is known regarding the two lines of ChChN and BeG"H, etc.—behold, also there, the gevurot are secondary to the chasadim. For the gevurot of Imma turn into chesed of Abba.	וכמו-כן יובן בבחינת חו"ג דחו"ב דאצילות ש'החסדים באבא וגבורות באימא פידוע בענין ב' קוין דחח"ן ובג"ה כו' הרי גם כן הגבורות טפל לחסדים שהרי מגבורות דאימא נהפך לחסד דאבא.
And as is known, the aspect of arousal, of passionate fervor in <i>ratzo</i> , is specifically in Binah, which is emotional excitement in the joy of perceiving Elokus, in the aspect of nullifying somethingness into nothingness, etc.—and this is the root of the level of the Levi'im, as stated in the Zohar on the verse “And the Levi shall serve,” etc.	וכידוע דבחינת התפעלות התלהבות ברצוא הוא בבחינת בינה דוקא, שהיא התפעלות השמחה בהשגה האלקית בבחינת בטול היש לאין כו' שנהו שרש מדרגת הלויים כמשכתוב בזהר על פסוק "ועבד הלוי הוא" כו'.
And the aspect of <i>shov</i> is the aspect of bittul in the drawing down of Elokus through Binah and the <i>rusa d'liba</i> (heart's desire) with love, etc.—this is the aspect of chesed in the	ובחינת שוב הינו בבחינת הבטול בהמשכת אלקות על-ידי בינה ורעותא דלבא בחביבותא כו' זהו בבחינת החסד דבחינת מוח החכמה שנהו שרש הכהנים.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

level of the brain of Chochmah. And this is the root of the Kohanim.	
And this is what is called “upper waters,” which flow from the source of chasadim of Abba—he is the source of the chasadim. Like the analogy of the upper waters flowing from the wellspring from high to low in constancy—this is the main and source of the effusion that gives life from nothing to something, etc.	והוא הנקרא מים עליונים שנובעים ממקור החסדים דאבא—הוא מקור החסדים כמשל המים העליונים הנובעים ממקור המעין מגבוה לנמוך בתמידות—שהוא עקר ומקור השפע להחיות מאין ליש כו'.
And all the aspects of elevation in the gevurot of Imma are only for the sake of drawing down the waters of chesed of Abba, which is the main purpose. And the aspect of <i>ratzo</i> of Binah is only secondary to this—meaning, it is only in order that the drawing of chesed of Abba be effected.	וכל בחינת העלאות דבחינת גבורות דאימא הוא רק בשביל המשכות מי החסד דאבא שהוא עקר הפונה, ובחינת הרצוא דבינה אינו רק טפל לזה, דהינו: אינו רק כדי שיהיה המשכות החסד דאבא.
And this is the reversal of the gevurot of Imma to the chasadim of Abba, etc. (And as is known regarding the intention of <i>Kiddush</i> over wine, etc.)	ונהו היפך גבורות דאימא לחסדים דאבא כו' (וכידוע 'בענין פונת קדוש על היין כו').
And so it is in Avodas Hashem: the entire purpose of the state of “your heart runs” in fervor is only for the sake of drawing down Elokus through Torah after davening—which is the principal vitality of the divine soul. (As in the above analogy of breathing: the main point is the drawing down of vitality, etc.)	וכן הוא בעבודת ה': שכל עקר הפונה בבחינת רצון לבד "בהתלהבות אינה אלא בשביל המשכת אלקות על ידי התורה שאחר התפלה, שהוא עקר המחייה לנשמה האלקית (וכמשל הנ"ל בנשימה שפרוץ האדם 'שהעקר הוא המשכת החיות כו').
And anyone who makes the passionate fervor of <i>ratzo</i> , the gevurah of Binah in davening, the main thing—but does not draw down Elokus in the aspect of <i>shov</i> through Torah and mitzvos—this is against the Supernal Will.	וכל העושה עקר מן ההתלהבות דבחינת רצוא דגבורות דבינה בתפלה, ואינו ממשיך המשכת אלקות בבחינת שוב בתורה ומצוות—הוא לנגד עקר הרצון העליון.
For this is the whole purpose of Torah and mitzvos: to include the left in the right, specifically, as explained above. And this is understood.	שנהו כל התורה והמצוות: לאכללא שמאלא בימינא דוקא כנ"ל. ודלי.
And so too it will be understood: the general rule everywhere is that the aspect of gevurot never comes or ascends for its own sake at all—but only for the sake of the descent of chesed, in the aspect of <i>shov</i> .	וכמוכן יובן: הכלל בכל מקום—דבחינת הגבורות אינם באים ועולים בשביל עצמם כלל, רק בשביל ירידת החסד דבחינת שוב.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

This is the general rule always: every elevation is for the sake of descent specifically. That is, there is no true content in the ascent on its own—only that it be for the sake of the subsequent drawing down.	שָׁנְהוּ הַכֶּלֶל בְּכָל מְקוֹם: בְּכָל עֲלוֹי—שֶׁהוּא בִּשְׂבִיל יְרִידָה דְּוָקָא, דִּהְיוּ: שְׂאִין בְּעֲלִיָּה עֲנִין אֲמַתִּי מִצַּד. עֲצָמָה לְבַד—רַק כְּדִי שִׁיחִיָּה הַמְשָׁכָה אַחֲרֵי־כֵן.
For it is impossible for there to be a drawing down without a prior ascent—“ruach brings ruach,” etc. (And even in the future, it is written: “They shall go from strength...” etc.)	לְפִי שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת הַמְשָׁכָה בְּלִתִּי עֲלִיָּה מִקּוֹדֶם—דְּ"רוּחַ אִתִּי רוּחַ" כו'. (וְגַם לְעֵתִיד לְבוֹא ("כְּתִיב: "יֵלְכוּ מִחֵיל כֹּחַ).
And as in davening, which is called “a ladder standing on the ground,” etc., and “angels of God ascend and descend on it”—behold, the ascent in every davening is through the angels that ascend, and this is only secondary compared to the drawing down of blessings through the angels that descend.	וְכֵמוּ בַּתְּפִלָּה שֶׁנִּקְרָאת "סֵלֶם מַצֵּב אֶרֶץ" כו', ו"מִלְאָכֵי אֱלֹקִים עֲלִים וְיֹרְדִים בּו"—הֵרִי עֲלִיָּה דְּכָל תְּפִלָּה עַל־יְדֵי מִלְאָכִים הַעוֹלִים—אֵינָה אֵלָּא טְפִלָּה לְגַבִּי הַמְשָׁכוֹת הַבְּרָכוֹת שֶׁעַל־יְדֵי הַמִּלְאָכִים הַיּוֹרְדִים.
For it is impossible for the drawing down of the 18 blessings of Shemoneh Esreh to happen without the prior ascent, etc.	לְפִי שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַמְשָׁכוֹת דִּי"ח בְּרָכוֹת דְּשִׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה בְּלִתִּי עֲלִיָּה קוֹדֶם כו'.
And likewise it says: “Who shall ascend the mountain of Hashem?—he who has clean hands and a pure heart,” etc.—this is the elevation. Then, “he shall receive a blessing from Hashem,” etc.—in the eighteen blessings of Shemoneh Esreh, etc.	וְכֵן אָמַר: "מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'"—נְקִי כַפַּיִם וּבֶרֶךְ לֵבָב כו'—שֶׁנֶּהוּ הָעֲלִיָּה, אַחֲרֵי־כֵן: "יִשָּׂא בְּרָכָה מֵאֵת ה'" כו' 'בִּי"ח בְּרָכוֹת דְּשִׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה כו'.
(ט)	
And this is the general concept of the journeys in the wilderness, which is also in the aspect of <i>ratzo v'shov</i> —that the gevurot are secondary to the chasadim, for this is an ascent for the sake of descent specifically.	וְזֶהוּ כָּלְלוֹת עֲנִין הַמַּסְעוֹת שֶׁבְּמִדְבָּר שֶׁהוּא גַם כֵּן בְּבַחֲיִנַת רְצוּא וְשׁוּב שֶׁהַגְּבוּרוֹת טָפֵל לַחֲסָדִים שֶׁנֶּהוּ עֲלִיָּה לְצַדֵּק יְרִידָה דְּוָקָא.
And as is known, the 42 journeys are in the aspect of the Name Mem-Beis (42), whose essence is in ascent; however, each journey, which was an ascent, was for the sake of the descent of encampment specifically.	וּכְיָדוּעַ דְּמ"ב מַסְעוֹת הוּא בְּבַחֲיִנַת שֵׁם מ"ב שֶׁעֲקָרוֹ בְּבַחֲיִנַת עֲלִיּוֹת, אֲדָּ כָּל נִסְיָעָה שֶׁהִיא הָעֲלִיָּה הִנְתָּה בִּשְׂבִיל הִירִידָה דְּחֻנְיָה דְּוָקָא.
For behold, it is known that the Mishkan and its vessels in general are in the aspect of Malchus, which spreads through the ten sefirot of the internal and encompassing lights, etc.	דִּהְיָה יָדוּעַ דִּהְמִשְׁכָּן וּכְלָיו בְּכָלֵל הוּא בְּבַחֲיִנַת הַמַּלְכוּת שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּעֶשְׂרֵת הַסְּפִירוֹת אֲוֵרוֹת קְנִימִיִּים וּמְקִיפִים כו'.
And the Levi'im, who are in the aspect of higher gevurot, in the mode of <i>ratzo</i> and elevations, carry the Mishkan	וְהַלְוִיִּם שֶׁהֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת עֲלִיוֹנוֹת בְּבַחֲיִנַת רְצוּא וְהַעֲלָאוֹת—נוֹשְׂאִים אֶת הַמִּשְׁכָּן בְּנִסְיָעָתוֹ כְּמוֹ הַחֲזִיּוֹת שֶׁנוֹשְׂאוֹת אֶת הַכֶּסֶּא מִמֶּשׁ.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

during its travels—like the Chayos that carry the throne itself.	
(That there is power in the Merkavah to raise and elevate the Rider above and beyond, in ways that the Rider could not ascend on his own, etc.)	שֵׁשׁ כַּח בְּמֶרְכָּבָה לְהַגְבִּייה וּלְנִשָּׂא אֶת הָרוֹכֵב לְמַעְלָה (מַעְלָה שָׁאִין בְּכֹחוֹ מִצַּד עֲצָמוֹ כו').
And as it is written, “And it was when the Ark journeyed, Moshe said, ‘Arise, Hashem,’” which is an aspect of ascent and exaltation to the highest heights, etc., and “Your enemies shall be scattered,” etc.—for the external forces in the desert, which are the three impure kelipos, would flee.	וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב "וַיְהִי בְּנִסְעֵה הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה'" —בְּבִחִינַת עֲלִיָּה וְהַתְנַשְּׂאוֹת עַד רוּם הַמַּעְלֹת כו'—וְ"פִּזְצוּ אוֹיְבֶיךָ" כו'—שֶׁהֵיוּ בּוֹרְחִים הַחִיצוֹנִים שֶׁבִּמְדָּבָר כו'—שֶׁהֵיוּ ג' קְלִיפּוֹת הַטְּמֵאוֹת.
And it made a lasting impression for generations, as is known.	וְעֲשֵׂה רוֹשֵׁם לְדוֹרוֹת כו' בְּיָדוּעַ.
Nevertheless, this is not the main intention—only that it should be in order to enable the drawing and revelation of the light of Hashem in the Mishkan and its vessels during its encampment specifically.	וְעַכְלָ זֶה אֵינְנוֹ עֹקֵר הַכּוֹנֵן רַק שֶׁיִּהְיֶה כְּדִי שְׂיוּכַל לְהִיּוֹת בְּחִינַת הַמְּשָׁכּוֹת וְגִילּוֹי אוֹר ה' בְּמִשְׁכָּן וּכְלָיו בְּחִינַתוֹ דְּוָקָא.
And as it is written, “And when it rested he said: ‘Return, Hashem,’” for during its encampment was the main revelation of the Shechinah in the erection of the Mishkan and its vessels in the Tent of Meeting through the offerings, etc.	וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב "וּבְנַחֲזָה יֹאמֶר שׁוּבָה ה'" כו'—שֶׁהָיָה בְּחִינַת הָיָה עֹקֵר גִּילּוֹי שֶׁכִּינָה בְּהַקְמַת הַמִּשְׁכָּן וּכְלָיו 'בְּאֵהָל מוֹעֵד עַל-יַדִּי הַקְּרָבָנוֹת כו'.
This is the aspect of descents and drawing down of chesed, which is the main intent.	זֶהוּ בְּחִינַת יְרִידוֹת וְהַמְּשָׁכּוֹת הַחֲסֵד שֶׁהוּא עֹקֵר הַכּוֹנֵן.
And the traveling was for the sake of the encampment, as it says, “By the word of Hashem they encamped,” etc.	וְהַנְּסִיעָה הֵיטָה בְּשִׁבְלֵי הַחֲנִיָּה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "עַל פִּי ה'" 'יִחְנֶנוּ' כו'.
And as it says, “And there were times the cloud remained over the Mishkan a day or two or a month,” etc.—that is only from the encampment.	וְהוּא מֵה שֶׁכָּתוּב: "וַיֵּשׁ אֲשֶׁר יֵאָרִיד הָעָנָן עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹם אוֹ יוֹמִים אוֹ חֳדָשׁ" כו'—הוּא רַק מִן הַחֲנִיָּה.
And “when the cloud was lifted,” etc., that was only for the sake of the encampments according to the necessity to encamp in places that required more clarification.	וּבְהַעֲלוֹת הָעָנָן כו'—הִזָּה הָיָה רַק בְּשִׁבְלֵי הַחֲנִיּוֹת לְפִי הַנְּצָרָה לְחִנּוּת בְּמִקְוֵמוֹת שֶׁצָּרִיכִים בִּירּוּר יוֹתֵר.
And as stated above, the essence of the aspect of <i>ratzo</i> is for the sake of the subsequent <i>shov</i> of chasadim—that is in the aspect of bittul and the inclusion of the gevurot within the chasadim, as explained above.	וְכֵן לְדַעֲקָר בְּחִינַת הַרְצוּא בְּשִׁבְלֵי הַשׁוּבִי דְּחֲסָדִים אַחֵר כִּד שֶׁהוּא בְּבִחִינַת בְּטוּל וְהַתְּכַלּוּת הַגְּבוּרוֹת בְּחֲסָדִים כֵּן ל'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And this is also called “sweetening the gevurot with chasadim,” when the gevurot are included within the chasadim, as is known. And this is understood.	ונקרא גם כן בשם המתקת הגבורות בתסדים כשנכללים הגבורות בתסדים כידוע ודלי
(יוד)	
And in truth, this is not understood—for behold, the primary essence of the Name Mem-Beis (42) is only in the aspect of ascent, and every aspect of descent within it is for the sake of a greater ascent, like the analogy of one traveling from place to place: the encampment is only in order that he may travel further, etc.	ובאמת אין זה מובן דהלא עקר שם מ"ב הוא רק בבחינת העליה וכל בחינת ירידה שבה הוא בשביל עליה יתר כמשל הנוסע ממקום למקום שהחניה רק בשביל שיסע עוד כו
And similarly, in “with two he flies,” the fact that he returns backward is in order that he may fly again, and like one who swims in water, etc., and as is known. And this is called descent for the sake of ascent, etc.	וכן בשמים עופף מה ששם לאחור הוא כדי שיעור עוד וכמו השט במים כו' וככידוע ונקרא ירידה בשביל עליה כו
This too is true—that he ascends higher. But the fact that he ascends higher is only through the <i>shov</i> , for it is from the <i>shov</i> that he returns to ascend even higher.	גם זה אמת שעולה יותר אבל מה שעולה יותר הוא רק על ידי השוב שמן השוב חוזר לעלות עוד יותר
And in the specifics of <i>ratzo v'shov</i> , after the <i>shov</i> comes <i>ratzo</i> , and after the <i>ratzo</i> comes <i>shov</i> , and so on in a cycle—like breathing in a person, etc.	ובפרטי דרצוא ושוב שאחר השוב רצוא ואחר הרצוא שוב כו' וכן חוזר חלילה וכןשימה באדם כו
And as it is written concerning Avraham: “going and traveling” from level to level, etc.	וכמו שכתוב באברהם "הלך ונסע" ממדרגה למדרגה כו
But the essence is the aspect of <i>shov</i> , through the inclusion of <i>ratzo</i> within <i>shov</i> specifically, as explained above.	אבל העקר הוא בבחינת השוב על ידי התכללות דרצוא בשוב דוקא כנ"ל
And elsewhere, it is explained on the portion of <i>Masei</i> the opposite—that the journeys were for the sake of ascent in the Name Mem-Beis only during the 49 days of <i>Sefirah</i> , the ascent was for the sake of descent, etc.	ובמקום אחר מבאר בפרשת מסעי להיפוך שהידיעה היתה בשביל עליה בשם מ"ב רק כמ"ט ימי הספירה העליה בשביל ירידה כו

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
 ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

[NOTE Summary:

This profound discourse explores the mystical tension and harmony between **Gevurah** (restraint) and **Chesed** (expansion), rooted in the very beginning of Creation—**Tzimtzum HaRishon**, the first contraction of the Infinite Light (Or Ein Sof). Initially, Divine self-concealment (Gevurah) precedes all revelation (Chesed), allowing for the emergence of a created world that can experience G-d without being nullified by His Infinity.

However, **in the process of bestowal**, once the Infinite begins to **reveal light to recipients**, **Chesed takes precedence**. The Gevurah that follows (like limiting the light) becomes **secondary**, merely serving the purpose of **making the Chesed receivable**.

The discourse illustrates this with examples from the Divine service of **the Kohanim and the Levites**. Though the Levites (Gevurah) stem from a higher root than the Kohanim (Chesed), in our current world **the Kohanim's role is primary**. The Levites' inward fire and elevation (Ratzoh) are necessary, but only insofar as they lead to the Kohanim's outward flow of kindness and revelation (Shov).

This principle also plays out in **the journeys of the Jewish people in the desert**—the *Masa'ot*. Each ascent (journey) is for the sake of a **more refined descent**—the encampments where the Divine Presence rests. Even in our personal spiritual lives, our internal yearning must ultimately lead to practical, grounded Divine service in this world.

Practical Takeaway

Don't mistake inner inspiration or mystical yearning as the end goal. **Elevation (Gevurah) is only valuable when it leads to revelation (Chesed)**—when it brings Divine light into your actions, your mitzvos, and your surroundings. As the Rebbe teaches, **the goal of fire is not to escape but to illuminate**.

Even in moments of deep longing or spiritual retreat (*Ratzo*), remember the purpose is always *Shov*—to return, grounded, to a place where you can build, reveal, and illuminate. Whether in Torah study, mitzvah observance, or life's mundane duties—**G-d's Presence is drawn into the world not by yearning alone, but by action**.

Chassidic Story

When the **Friediker Rebbe** was a young boy, he once asked his father, the **Rebbe Rashab**, why the Levites—who carried the Mishkan and sang with such spiritual fervor—did not have the higher position of offering sacrifices like the Kohanim.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

The Rebbe Rashab responded:

“The Levites burn like a flame, they rise and ascend—but a flame by itself does not give light unless it's held by a wick soaked in oil. The Kohanim are that wick. They draw the Divine fire into vessels. A world can be built from their light.”

The Frierdiker Rebbe later remarked that this was the foundation of his own life's mission: **to carry the fire of Gevurah into the world through the clarity and kindness of Chesed**, turning yearning into action and concealment into light.

(Source: *Reshimot and Sichos of the Frierdiker Rebbe*) **END NOTE]**

(יא)

And to understand this with additional explanation of the above matter—that the elevation of Gevurot is only for the sake of the descent of Chassadim, etc.—behold, we find similarly elsewhere, and it is included in the concept of the emergence of time from beyond time: that the root of the emergence of time also comes through the aspect of “ratzo vashov” (running and returning), like the breath in a person, where the vitality exits and returns and is drawn forth, and so it continues in repetition, as stated above.

(יא) וְלִהְיוֹת זֶה בְּתוֹסֶפֶת בִּיאור עֲנִין הַנִּלְדָּה עֲלֵי (דְּהַעֲלִי) דְּגִבּוּרֹת הוּא רַק לְצוּרָה יְרִידָה דְּחֻסָּדִים כו', הִנֵּה אָנוּ מוֹצְאִים כֵּן בְּמִ"א וְהוּא בְּכָלֵל הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן מִלְּמַעְלָה מִן הַזְּמַן, שֶׁשָּׂרָשׁ הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן הוּא בָּא ג' כ' עַל-יְדֵי בְּחִינַת רְצוּא וְשׁוּב כְּנִשְׁימָה שֶׁבְּאֲדָם שֶׁהַחַיּוֹת יוֹצֵא וְחוֹזֵר וְנִמְשָׁךְ וְכֵן חוֹזֵר תְּלִילָה כַּנִּלְדָּה.

And this will first be understood in the twelve hours of the day, which are the twelve permutations of the name Havayah (Y-H-V-H), and the twelve hours of the night are the twelve permutations of the name Ado-nai, as is known from the books of Kabbalah, etc. And it is necessary first to preface the concept of what is written: “For a thousand years in Your eyes are like yesterday” (Tehillim 90:4)—that these six thousand years [of this world] have their root in the six supernal days of Atzilus, as stated in the Zohar on the verse “For six days Hashem made...” (Shemos 20:11)—it does not say “in six days”, rather: these are the six supernal days of Atzilus. That what comes into the division of a thousand years below is, in Atzilus, only a single day.

וַיּוֹבֵן זֶה תְּחִלָּה בִּי"ב שָׁעוֹת הַיּוֹם שֶׁהֵן י"ב צִירופֵי שָׁם הוּא י"ב שָׁעוֹת הַלַּיְלָה הֵן י"ב צִירופֵי אֲד' כִּידוּעַ בְּסִפְרֵי הַקְּבָלָה כו'. וְיֵשׁ לְהַקְדִּים תְּחִלָּה עֲנִין מֵהַ שֶׁכְּתוּב כִּי אֶלֶף שָׁנִים כְּיוֹם אֶתְמוּל שֶׁהֵן ו' אֲלָפִים שָׁנִים שֶׁשָּׂרָשׁוֹן הֵן ו' יוֹמִין עֵילָאִין דְּאַצִּילוֹת כַּמִּשְׁכָּן בְּזִהְרָה עַל-פְּסוּק כִּי נִשְׁתַּת יָמִים עָשָׂה וְלֹא אָמַר בְּשִׁשֶּׁת אֲלָא הֵן ו' יוֹמִין עֵילָאִין דְּאַצִּילוֹת שֶׁמָּה שֶׁבָּא בְּהַתְחַלְקוֹת אֶלֶף שָׁנָה לְמִטָּה הִרִי הוּא בְּאַצִּילוֹת רַק יוֹם אֶחָד לְבַד,

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And for example, the first thousand years are divided from the first day of Atzilus, which is the name Havayah of Chassadim of Atzilus, etc., and the second day is the aspect of Gevurot of Atzilus, from which comes the division of the second thousand years, which is called “the source of time,” as is known. But if so, even in Atzilus there exists an aspect of time—at least once it is called “a day,” after all. And the Essence of the Infinite One, blessed be He, is beyond even the source of time. And although the aspect of time also comes according to the order of the Hishtalshelus (the chain-like progression) of Atzilus–Beriah–Yetzirah–Asiyah, nonetheless in Atzilus it is above the aspect of time—and how then can it be said there “a day, yesterday,” etc.?</p>	<p>וּכְמוֹ אֵלֶּף שָׁנָה הִרְאִישׁוֹנָה נִתְחַלְקוּ מִיּוֹם אֶחָד דְּאֲצִילוֹת שֶׁהוּא שֵׁם הוּי' דְּחֻסְדִּים דְּאֲצִילוֹת כו', וַיּוֹם הֵב' בְּחִינַת גְּבוּרוֹת דְּאֲצִילוֹת מִמֶּנּוּ בָּא הִתְחַלְקוֹת דְּאֵלֶּף שָׁנָה הֵב' שֶׁהוּא הִנָּקְרָא מְקוֹר הַזְּמַן בְּיָדוּעַ. אִךְ אִם כֵּן גַּם בְּאֲצִילוֹת יֵשׁ מִבְּחִינַת הַזְּמַן עַל כָּל פְּנִימִים אַחֵר שֶׁנִּקְרָא יוֹם עַל כָּל פְּנִימִים, וְעֲצָמוֹת אוֹר אֵין-סוּף בְּרוּךְ-הוּא הוּא לְמַעְלָה גַּם מִמְּקוֹר הַזְּמַן. וְעַל פִּי שְׂבָחִינַת הַזְּמַן בָּא גַּם כֵּן כִּסְדֵּר הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת דְּאֲבִי"ע אֲבָל בְּאֲצִילוֹת הוּא לְמַעְלָה מִבְּחִינַת זְמַן וְאִידֵּךְ יוֹאֲמֵר שֵׁם יוֹם אֶתְמוֹל כו'.</p>
<p>And behold, it is known that in truth, the Essence of the Emanator is higher even than being a source for the division of time into six thousand years. As our Sages said, “Is there old age before the Holy One, blessed be He?” (Chagigah 13b). And that which is written, “and the Ancient of Days sits” (Daniel 7:9), this refers to the aspect of the source for the source of time, which is in Atzilus, as explained elsewhere. And what is written, “I was young and also I have aged” (Tehillim 37:25), this was said by the Minister of the World—that is, the angel Metatron, who is called the servant, the elder of his house, and who includes the six thousand years, as explained elsewhere.</p>	<p>וְהִנֵּה יָדוּעַ דְּבִאֲמַת עֲצָמוֹת הַמְּאֲצִיל לְמַעְלָה גַּם מִהֵיוֹת מְקוֹר לְהִתְחַלְקוֹת הַזְּמַן דו' אֲלָפִים שָׁנִים וּכְמֵאֲמַר מִי אֵיכָּא זְקֵנָה קָמִי קוֹב"ה (חֲגִיגָה יג ב), וְיִמָּה שְׂכָתוֹב וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב כו' זֶהוּ בְּחִינַת מְקוֹר לְמְקוֹר הַזְּמַן שֶׁבְּאֲצִילוֹת כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּמָקוֹם אַחֵר, וְיִמָּה שְׂכָתוֹב נֶעַר הֵייתִי גַּם זְקֵנָתִי שָׂרוּ שֶׁל עוֹלָם אֲמָרוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת ו"ק דְּבְרִיאָה שֶׁנִּקְרָא מִטְטְרוֹ"ן עֲבָדוֹ זְקֵן בֵּיתוֹ שְׂכּוּלִל ו' אֲלָפִים שָׁנָה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּמָקוֹם אַחֵר.</p>
(יב)	
<p>And behold, to understand the root of time above, this can be understood from the fact that [time] is divided into days, hours, and moments, etc.—for each day is distinct from the other, for the 24 hours within it are a new light and vitality, and the day before has passed, as it is written, “When the days were formed...” (Tehillim 139:16). And a day is generally divided into two parts, night and day, which is the general division of time up to the highest levels—as it is written, “And it was evening and it was morning, one day,”</p>	<p>וְהִנֵּה לְהַבִּין שֶׁרֶשׁ הַזְּמַן לְמַעְלָה הָרִי יוֹבֵן מִמֶּה שֶׁנִּתְחַלְקָ לְיָמִים וְשָׁעוֹת וּרְגָעִים כו', שְׂכָל יוֹם מִבְּדֵל מִחֻבְרוֹ שְׂכ"ד שָׁעוֹת שָׁבוּ הוּא בְּחִינַת אוֹר וְחַיּוּת תְּדֻשׁ יוֹם שֶׁלְפָנָיו הִלָּךְ לוֹ וּכְמֵ"שׁ כִּי יָמִים יוֹצְרוֹ כו', וְהַיּוֹם נִתְחַלֵּק בְּכָלֵל לָב' חֲלָקִים שֶׁהֵן לִילָה וַיּוֹם שֶׁהוּא הִתְחַלְקוֹת הַזְּמַן בְּכָלֵלוֹת עַד רוּם הַמַּעְלוֹת כְּמֵ"שׁ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד וְעָרֵב קוֹדֵם לְבֹקֶר וְכָלֵלוֹתוֹ נִקְרָא יוֹם אֶחָד.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

and evening precedes morning. And its totality is called one day.	
And even in the day of Atzilus, which is “as a day like yesterday,” it too includes night and day, etc. (And as is known, in general Ze’er Anpin is called the attribute of “day,” and Malchus is called the attribute of “night,” etc.) And the night that precedes the day is the aspect of the elevation of the aspect of Gevurot—and these are the twelve hours of the night, which are specifically the twelve permutations of the name Ado-nai (as in the statement: “At night, what does the Holy One, blessed be He, do? He rides on His light cherub and soars through eighteen thousand worlds,” etc.—which is in the aspect of elevations specifically).	וגם ביום דאצילות שאומר ביום אַתמול כו' כלול מלילה ויום כו' (וכמה שכתוב שבכללות נקרא זעיר אנפין מדת יום והמלכות נקראת מדת לילה כו'). והלילה שקודם ליום הוא בחינת העלאת דבחינת הגבורות והן י"ב שעות הלילה שהן י"ב צירופי אד' דוקא (כמיקרא בלילה מאי עבד קוב"ה רוכב על פרוכ קל שלו ושט בח"י אלה עולמות כו' שהוא (בבחינת העליות דוקא),
And the day is the aspect of descent and drawing down of Chesed specifically, as it is written: “Chesed of G-d [endures] all the day” (Tehillim 52:3). And just as we see that the day is distinct from the night in many ways—like the difference between Gevurah and Chesed—for the day is not comparable to the night, neither in its essence nor in its quality: for night is dark and lacks any physical flow, because in the night the cold does not cause growth (only certain specific things grow from the moon, which is at night, as it is written: “And from the precious yield of the moons...” (Devarim 33:14)).	והיום הוא בבחינת ירידה והמשכת הקסד דוקא כמשכתוב קסד א-ל כל היום (תהלים נב ג), וכמו שאנחנו רואים שהיום מבדל מהלילה בכמה שנויים כמו השנוי ביו גבורה לקסד שהרי אין היום דומה לילה לא במהותו ולא באיכותו שהלילה היא אפלה ואין בה שום שפע גשמיית כי בלילה הקור אינו מגדל פלום (רק דברים פריטיים יש שגדלים מן הלבנה), ('שבלילה כמשכתוב וממגד גרש ירחים כו'),
But during the day is the main drawing down of influence—both in physicality and in spirituality. As it is written: “And from the precious yield of the sun” (Devarim 33:14), that the heat of the sun grows all vegetation and produce, etc. And if so, the primary vitality and the source drawn into physicality is specifically during the day. Therefore, the day appears with a great difference from the night, also in all aspects of vegetation, animals, and humans.	אבל ביום הוא עקר המשכת השפע בגשמיות וברוחניות שזהו וממגד תבואות שמש (דברים לג יד) שחם השמש מגדיל כל צמח תבואה כו', ואם כן עקר החיות המקור הנמשך לגשמיות הוא ביום דוקא, על כן בא ביום בשנוי גדול מן הלילה גם בכל חלקי דצ"ח (דומם צומח חי) ומדבר

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>As is also observable in the vitality of living creatures and human beings: that during the day, one's vitality is renewed from its source like an actual new creation, while at night one's light of vitality is diminished and does not shine with such force in any part of the living being. And how much more so in the human being, in whom the change in vitality is recognizable in his intellect, emotions, and all his limbs from day to night—there is a great difference between them, for they shine more by day than by night. And a clear proof: from the sick person—by day and in the morning his strength is strengthened more, while at night his illness weighs heavier upon him, etc.</p>	<p>כמו שנגראה גם באפן חיות החי והמדבר שביום חיותו מתחדש ממקורו כבריאה חדשה ממש, ובלילה נתמעט אור חיותו ואינו מאיר בתקפו כ"כ בכל חלקי החי, וכל שכן במדבר שהוא האדם שגבר בו שנוי חיותו בשכלו ומדותיו ובשאר כל האיברים מיום ללילה שיש הבדל גדול ביניהם שמאירים ביום יותר מן הלילה, וראיה גמורה מהחולה שביום בבקר מתחזק כחו יותר ובלילה 'וכבד עליו חליו יותר כו'.</p>
<p>And we also observe that all livelihood and provision between human beings occurs only during the day and not at night, for night is the time of sleep, which is the ascent of the soul powers and their withdrawal — the opposite of spreading out and descent of light to illuminate, etc., as it is written, “the night was created only for sleep.” And even the opinion that says “it was only created for learning” — this is because night is a time of ascents above, and thus there can be more drawing forth from concealment into revelation, such as at midnight when the Holy One comes into the Garden of Eden, etc., as it is written “at midnight...” And this is the reason why the main song of the angels is at night specifically — for then is the time of ascents. Likewise, regarding the offerings: the main mitzvah of offering them is by day, such as the daily burnt-offerings, and so with all the commandments. But the burning of fats and limbs continues throughout the night, etc.</p>	<p>וגם אנהנו רואים שכל שפע פרנסה בין בני אדם אינו אלא ביום ולא בלילה שהלילה הוא זמן השנה שהוא עליות כחות הנפש והסתלקות הסף התפשטות וירידות אור להאיר כו', וכמשכתוב לא איברי ליליא אלא לשינתא. וגם מאן דאמר לא איברי אלא לגרסא היינו מטעם שמפני שבלילה הוא זמן העליות למעלה ויכול להיות יותר בחינת המשכות מן ההעלם לגילוי, וכמו בתצות לילה דקודשא בריך הוא אתי לגן עדן כו' וכמשכתוב תצות לילה כו'. וזהו שעקר שיר המלאכים הוא בלילה דוקא לפי שאז זמן העליות, וכו' בענין הקרבנות להקריב עקר מצותו ביום כמדין וכו' כל המצות, אבל הקטר חלבים ואברים כל הלילה כו'.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>Therefore, it is at least understood from this that the day has a unique vitality from its source, and the night has a unique vitality from its source. However, the night precedes the day, as it is written, “and it was evening...” And this is because the ascent precedes the descent, and it is subordinate to and included within the descent — like all aspects of Gevurot which exist only for the sake of Chessed, as above regarding Ratzon and Shov. And so too, the night is drawn after the day — for all aspects of ascent during the night are only for the sake of the drawing down of Chessed throughout the entire day, as it is written, “twelve hours does the day have: the Holy One sits... until He sits and nourishes...” and at night He rides, etc. — this is the ascent for the sake of the descent, etc.</p>	<p>ואם כן על כל פנים מוכן מזה שהיום יש לו חיות מיוחדת במקורו והלילה יש לה חיות מיוחדת במקורה. ואמנם הלילה קודם לבא ליום כמשפכות ויהי ערב כו', וזהו מטעם הנ"ל דבחנינת העליות קודמת לירידה והיא טפלה ונכללת בירידה כמו כל בחינת גבורות אינו אלא בשביל הקסד כרצוא ושוב הנ"ל, וכך הלילה הולך ונגרר אחר היום שכל בחינת העלאת דלילה אינו אלא בשביל המשכות קסד א-ל כל היום, וכמשפכות י"ב שעות הוי היום ג"ש יושב כו' עד ג"ש יושב וזן כו', ובדלילה רוכב כו', שגוהו העלית בשביל ירידה כו' ודו"ק להיטב.</p>
(יג)	
<p>And behold, from this one may understand—at least in general—the division of time, which is the aspect of <i>ratzo vashov</i> (running and returning): that it is an ascent for the sake of descent, as explained above regarding night and day. For behold, it is known that in the order of the Hishtalshelus (progression) of time, it proceeds from the general to the particular, just like in the Hishtalshelus of the worlds: the higher something is, the more general it is. (As in the example of the abundant growth of plant life stemming from a spiritual constellation, and likewise regarding that which is above it, etc.)</p>	<p>והנה מזה יובן על כל פנים בכללות התחלקות הזמן שהוא בחינת רצוא ושוב שהוא עליה בשביל ירידה על דרך הנ"ל בלילה ויום. דהנה ידוע בסדר השתלשלות הזמן שהוא בא מן הכלל אל הפרט כמו בהשתלשלות העולמות דכל שהוא עליון יותר הוא כללי יותר (כמו ריבוי התהוות הצומח מן המזל הרוחני וכן לגבי ('העליון ממנו כו'.</p>
<p>And as is known regarding the concept of “World–Year–Soul” (<i>Olam–Shanah–Nefesh</i>), etc., so it is with the aspect of time. For example, the year in general is made up of 365 days, and its generality is the day of Rosh Hashanah, which is then divided into the specific details of 365 days. And the first general is Rosh Hashanah, which is called the “head of all the limbs.” And it first divides into twelve parts only, which are the twelve months—and each month is called a particular element of the year, yet also a general that includes within it 30 days.</p>	<p>וכידוע בענין עולם שנה נפש כו', וכך הוא בבחינת זמן כמו בכללות השנה שהן בפרט שס"ה יום וכללותם הוא יום ראש השנה שמתחלק לפרטי פרטיות שס"ה יום, וכלל הראשון הוא ראש השנה שנקרא ראש לכל האברים ומתחלק תחלה לי"ב חלקים לבד שהן י"ב חודשים וכל חדש נקרא פרט בשנה ונקרא כלל שכולל בעצמו ל' יום.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And within each day of the 30, each is considered a separate particular in the month. And every day includes 24 hours, etc., and each hour is a particular element of the day. And likewise, the moment relative to the hour is the most minor particular. It follows that each month is a unique flow on its own—extending down to each day and each hour in the day—which is a unique drawing forth of vitality on its own.</p>	<p>ובכל יום מן ה'למ"ד יום נקרא פֶּרֶט אֶחָד בַּחֲדָשׁ וְכָל יום כּוֹלֵל כ"ד שָׁעוֹת כּו' וְכָל שָׁעָה נִקְרָאת פֶּרֶט בְּיוֹם וְכֵן הִרְגַע לְגַבִּי שָׁעָה הוּא פֶּרֶט הַיּוֹתֵר אַחֲרוֹן, וְנִמְצָא שֶׁכָּל חֲדָשׁ הוּא הַמְשָׁכָה מִיַּחֲדָת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ עַד כָּל יוֹם, וְכָל שָׁעָה בְּיוֹם הִיא הַמְשָׁכָה מִיַּחֲדָת בִּפְנֵי עֲצָמָהּ,</p>
<p>For since Rosh Chodesh includes all 30 days as one, the vitality of each day is later drawn separately on its own. And so too each hour of the day and night—each has its own distinct vitality and influx. And this corresponds to the permutations of the Name during the hours of the day and night: the daytime twelve permutations are of the name Havayah, and each one is a unique level on its own. And the twelve permutations of the nighttime are from the name Ado-nai, where each hour has a new permutation different from the one before.</p>	<p>מֵאַחֵר שֶׁרָאשׁ חֲדָשׁ כּוֹלֵל ל' יוֹם כְּאַחַד וְאַחֵר כָּךְ מִתְחַלֵּק חַיּוֹת כָּל יוֹם בִּפְנֵי עֲצָמוֹ וְכֵן כָּל שָׁעָה בְּיוֹם וּבְלַיְלָה יֵשׁ לְכָל אֶחָד חַיּוֹת וְשִׁפְעָה מְנַחֵם, וְהֵן הַצִּירוּפִּים דְּיוֹם שָׁעוֹת הַיּוֹם וְיוֹם שָׁעוֹת הַלַּיְלָה שֶׁבְּכָל שָׁעָה יֵשׁ צִירוּף חֲדָשׁ מְשֻׁנָּה מִשָּׁעָה שֶׁקִּדְמָהּ,</p>
<p>And the twelve of the day are the twelve permutations of the name Havayah, each one a distinct level. And the twelve of the night are the permutations of the name Ado-nai, each hour with a new permutation that did not exist in the hour before. If so, then every hour has its own unique source in Rosh Chodesh, which includes the 30 days as one—just as each day has its own unique source in Rosh Chodesh. For even though the 24 hours of the day are included as one within the day, each hour has its own level individually, as a particular that extends from the general of the day.</p>	<p>וְיוֹם שָׁעוֹת הַיּוֹם הֵן י"ב צִירוּפֵי שֵׁם הוּי' כָּל אֶחָד מִדְּרָגָה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ, וְיוֹם שָׁעוֹת הַלַּיְלָה הֵן י"ב צִירוּפִּים דְּשֵׁם אֵד' בְּכָל שָׁעָה צִירוּף חֲדָשׁ שֶׁלֹּא הָיָה בִּשְׁעָה שֶׁקִּדְמָהּ כּו', וְאִם כֵּן הָרִי יֵשׁ לְכָל שָׁעָה מְקוֹר מִיַּחֲדָת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ בְּרָאשׁ חֲדָשׁ שֶׁכּוֹלֵל ל' יוֹם כְּמוֹ שֶׁכָּל יוֹם, וְיוֹם יֵשׁ לוֹ מְקוֹר מִיַּחֲדָת בְּרָאשׁ חֲדָשׁ,</p>
<p>For the 24 hours of the day, although they are included as one in the day, each one has its own unique level as a particular branching from the general of the day. And so too, each and every day has its own root in Rosh Chodesh, even though Rosh Chodesh includes the 30 days as one. And likewise, the twelve months that are included in Rosh Hashanah—each month has its source in Rosh Hashanah,</p>	<p>כִּי כ"ד שָׁעוֹת הַיּוֹם אֶף-עַל-פִּי שֶׁכּוֹלֵלִים כְּאַחַד בְּיוֹם כָּל אֶחָד וְאַחַד יֵשׁ לוֹ מִדְּרָגָה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ כְּדֶרֶךְ פֶּרֶט שֶׁמִּתְחַלֵּק מִן הַכָּלָל דְּיוֹם, וְכָךְ כָּל יוֹם וְיוֹם יֵשׁ לוֹ שֶׁרִשׁ מִיַּחֲדָת בְּרָאשׁ חֲדָשׁ אֶף-עַל-פִּי שֶׁרָאשׁ חֲדָשׁ כּוֹלֵל ל' יוֹם כְּאַחַד, וְכֵן י"ב חֳדָשִׁים שֶׁכּוֹלֵלִים בְּרָאשׁ הַשָּׁנָה יֵשׁ לְכָל חֲדָשׁ מְקוֹר בְּרָאשׁ הַשָּׁנָה רַק שֶׁמִּתְחַלֵּק וְיוֹצֵא בִּפְנֵי עֲצָמוֹ וְנִעְשֶׂה כָּלָל ל' יוֹם,</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

but it is divided and emerges independently, and becomes a general for 30 days.	
It follows, then, that each hour has its own unique source in Rosh Hashanah—the most primal general—just as every particular number has its own place in the general number. For example, the number one thousand includes a thousand individual units—yet each single unit has its own distinct place within the general number of one thousand. And understand this well.	<p>אם כן הרי יש לכל שעה מקור מיוחד בפני עצמו בראש השנה כלל היותר ראשון כמו שיש למספר הפרט מקום בפני עצמו במספר הכללי במספר אלף שכולל אלף חלקים לאחדים הרי כל מספר אחד יש לו מקום מיוחד במספר הכללי דאלף ודו"ק להיטב.</p>
(יד)	
And indeed, the aspect of inclusion of the 365 days in Rosh Hashanah, as mentioned above, is just like the inclusion of all the limbs in the head. For we observe with our own eyes that the vitality of the limbs is drawn specifically from the brain in the head, and the proof is that if the brain is damaged, all the limbs will die. Yet, the general vitality of the brain extends to the heart, and from there it divides into the individual limbs, with each one receiving a distinct vitality. For it is impossible to say that the essence—[such as the power of vision is in the brain in the head, and the essence of the power of hearing and walking]—for these are distinct faculties in distinct limbs. Rather, from the brain, the vitality spreads into them through fine nerves (nerves) in concealment, and that is because it includes the vitality of all the limbs in a concealed manner.	<p>ואמנם הנה בחינת ההתפלגות דשם"ה יום בראש השנה על דרך הנ"ל זהו ממש כהתפלגות כל האברים בראש, שאנחנו רואים בחוש שכל חיות האברים נמשך מן המוח שבראש דוקא, וראיה לזה שאם יפסד המוח ימות כל האברים. ועל כל זאת נמשך קלות החיות שבמוח ללב ומשם מתחלק לפרטי האברים בכל אחד ואחד בחיות נפרד בפני עצמו, שאי אפשר לומר שמהות [כחות הראיה יש במוח שבראש ומהות כח השמיעה וכח ההילוך] פי הרי המה כחות נפרדים באברים נפרדים רק שמן המוח</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Korach

ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>It is only that from the brain, the vitality spreads into them through fine nerves (nervin) in concealment, for it includes all the vitality of the limbs in concealment. [This is so in the spiritual as well, like the inclusion of the limbs in the seed-drop, etc.] For there in the brain, the faculties of the limbs are discerned [but] there is no distinct existence of each force and vitality at all. For the brain is only a power that includes all the faculties of the limbs in concealment, all together as one, without any division at all. And only afterward do they emerge and become differentiated, each one separately, as a particular that emerges from the general, as mentioned above. And this is the analogy to understand the generality of Rosh Hashanah, which includes the 365 days as one. And therefore it is called specifically "Rosh Hashanah"—the head—because it is a general drawing down of all 365 days, which afterward divides into twelve parts—the twelve months. And each Rosh Chodesh includes thirty days and is also called a "head" relative to the thirty days that are divided from it. [Until] every [aspect of] hour and hour in the day, which is the most specific detail, and still each hour has its own unique source in Rosh Hashanah, just like each limb has its unique source in the head. And this is sufficient.</p>	<p>מתפשט החיות בהם דרך גידים דקים (נערווין) בהעלם והוא להיות כולל כל חיות האברים בהעלם. [והיינו ברוחניות (כמו התכליות האברים דיולד בטפה כו') שהם כחות האברים נפרים] שם במציאות כוח וחיות נפרד בפני עצמו כלל כי אין המוח רק כוח הכולל כל כחות האברים בהעלם כלם כאחד בלי התחלקות כלל וכלל ואחר כך יוצאים ומתחלקים כל אחד ואחד בפני עצמו בפרט היוצא מן הכלל כפ"ל. וזהו הדמיון להבין בכלל דראש השנה שכולל שס"ה יום כאחד ועל כן נקרא בשם ראש השנה דוקא להיותו בחינת המשכות כלליות דכל שס"ה יום ומתחלק אחר כך לשנים עשר חלקים די"ב חודשים וכל ראש חודש כולל ל' יום נקרא גם כן ראש לגבי הל' יום שמתחלקים ממנו כו' [עד] כל [בחינת] שעה ושעה ביום שהוא פרט היוצר אחרון ועל כל זאת יש לכל שעה מקור מיוחד בפני עצמו בראש השנה דוקא כמו שיש לכל אבר מקור מיוחד בראש ודי למבין.</p>
<p>And from all this will be understood the root concept of the entire chain of the progression of time, as it is written (Tehillim 90:4), "For a thousand years in Your eyes are like a day that has passed." For David said this psalm as a prayer of Moshe, meaning as he was in his root, as he was a chariot for the aspect of Malchus in Beriah-Yetzirah-Asiyah. And it is known that in the aspect of Malchus of Beriah, which are the six extremities (Vav Ketzavot) of Beriah (the level of the youth Metatron, as mentioned above), all one thousand years below are considered to be only one year.</p>	<p>ומכל זה יובן שורש ענן כללות השתלשלות הזמן כמ"ש פי אלף שנים בעיניך ביום אתמול כו', דהנה דוד אמר מזמור זה דתפלה למשה כמו שהיה בשרשו שהיה מרפבה לבחינת המלכות בבריה יצירה-עשיה, וכדוע דבבחינת מלכות בבריה שהן ו' קצוות דבריה (בחינת נער מט"ט כפ"ל) נחשב כל אלף שנה שלמטה לשנה אחת בלבד.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And the six thousand years are only six years, and the seventh year is the seventh millennium. (And as it is written elsewhere on the verse “When you purchase a Hebrew slave, six years he shall serve” — this refers to the six thousand years that the world exists, and in the seventh, which is the World to Come, the seventh millennium, he will go out free, without mitzvos. And similarly it says in the Zohar on the verse “Six years you shall sow your field,” etc.)</p>	<p>וְשִׁיתָ אֶלְפֵי שָׁנִין הֵן רַק שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית הוּא אֶלֶף הַשְּׁבִיעִי (וּכְמִ"שׁ בְּמָקוֹם אֲחֵר עַל פְּסוּק כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָדִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד — ו' אֶלְפֵי שָׁנִין דְּהוּי עֲלָמָא, וּבִשְׁבִיעִית שְׁהוּא הָעוֹלָם הַבֶּא בְּאֶלֶף הַשְּׁבִיעִי יֵצֵא לַחֲפָשִׁי חֲנָם בְּלֹא מִצְוֹת. וְכֵן אַחַת בְּזֵהַר (עַל פְּסוּק שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ כו').</p>
<p>And at a higher level — which is the level of Atzilus — these seven years of the Shemittah cycle are not considered years at all, but rather seven days only. And this is the meaning of “A thousand years in Your eyes are like a day that has passed” (Tehillim 90:4), as it is written, “For six days Hashem made...” (Shemos 20:11). And this is what is called the “Six Days of Creation” above — they are the general roots of the six thousand years below.</p>	<p>וּלְמַעַלָּה יוֹתֵר שְׁהוּא בְּבְחִינַת אַצִּילוֹת לֹא נִחְשָׁבוּ הַשְּׁבַע שָׁנִים דְּשִׁמִּטָּה זֶה רַק ז' יָמִים בְּלִבְד. וְזֶהוּ שְׁאָמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שִׁשִּׁת יָמִים עָשָׂה ה' כו'. וְהוּא הַנִּקְרָא שִׁשִּׁת יָמִי בְּרֵאשִׁית לְמַעַלָּה שֶׁהֵן כְּלָלוֹת מְקוּרִיִּים לוֹ' אֶלְפֵי שָׁנָה כו'.</p>
<p>(And what Moshe said, “A dwelling place have You been for us... before the mountains were born and You gave birth to the earth,” etc., [Tehillim 90:1–2] refers to the source of the souls of Israel that rose up in the inner dimension of Atzilus, which is even higher than the source of time, which is drawn from the six extremities of Atzilus within Malchus. And this is the meaning of “the mountains were born and You gave birth to the earth”—this refers to the inner dimension of Atzilus, which is the very end of the Infinite. And this is the meaning of “ma'on” [dwelling place], which has the same letters as “noam” [pleasantness], as explained elsewhere.)</p>	<p>וְיִמָּה שְׁאָמַר מֹשֶׁה מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ כו' בְּטָרָם) הָרִים יוֹלְדוּ וּתְחִלָּל אֶרֶץ כו' — הֵיִינוּ שָׂרֵשׁ גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁעָלוּ בְּבְחִינַת פְּנִימִיּוֹת דְּאַצִּילוֹת שֶׁלְמַעַלָּה גַם מְמֻקָּר הַזֶּמֶן שֶׁנִּמְשָׁךְ מִו' קְצוֹת דְּאַצִּילוֹת בְּמַלְכוּת. וְזֶהוּ עֲנֵן הָרִים יוֹלְדוּ וּתְחִלָּל אֶרֶץ כו' שֶׁבְּבְחִינַת פְּנִימִיּוֹת דְּאַצִּילוֹת עֲלָאָה הוּא סוּף עוֹלָם הָאֵין־סוּף מִמֶּשׁ. וְזֶהוּ מֵעוֹן אוֹתִיּוֹת נַעַם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם (אַחֵר).</p>
<p>And in every thousand-year period, which is drawn in subdivision from the original generality of the one “year” of Beriah — and that “year” is included in one day of Atzilus, which is the most primary generality — therefore it has within it a thousand parts, when divided into a thousand years. And this applies to every Rosh Hashanah in particular throughout those thousand years. And each Rosh Hashanah is divided into twelve months, and each Rosh</p>	<p>וּבְכָל אֶלֶף שָׁנָה שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּהַתְחַלְקוֹת מְכַלֵּל הָרֵאשׁוֹן דְּשָׁנָה דְּבְרִיָּה, וְהַשְּׁנָה נִכְלָלַת בְּיוֹם אֶחָד דְּאַצִּילוֹת שְׁהוּא הַכָּלֵל הַיּוֹתֵר רֵאשׁוֹן — הָרִי יֵשׁ בָּזֶה אֶלֶף חֲלָקִים כְּשֶׁנִּתְחַלֵּק לְאֶלֶף שָׁנִים, וְזֶהוּ כָּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּכָרֵט שֶׁבְּאֶלֶף שָׁנִים. וְכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִתְחַלֵּק לְשָׁנִים עֶשְׂרֵי חוֹדָשִׁים, וְכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ לֵל יוֹם, וְכָל יוֹם לְכ"ד שְׁעוֹת כו' שְׁהוּא הַכָּרֵט הַיּוֹתֵר אֲחֵרוֹן כְּכ"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Chodesh into thirty days, and each day into twenty-four hours, etc. — down to the very last particular, as explained above.	
(טז)	
And it emerges that just as thirty days are included within Rosh Chodesh, and three hundred sixty-five days are included within Rosh Hashanah, so too the thousand years are included within one day of Atzilus, which is the generality of the transmissions of a thousand years as one. And in a similar manner, also within the level of the seven days of Atzilus — when they are included within Rosh Chodesh and within the twelve months in Rosh Hashanah until a thousand years are considered — the six thousand years of Atzilus are merely six days in the level of Arich Anpin and Atik Yomin, the source of Atzilus, which is called “the days of old” (ימי קדם).	ונמצא שפמו התפללות ל' יום בראש חודש ושס"ה יום בראש השנה, כך מתפללים האלף שנים ביום א' דאצילות שהוא כללות ההמשכות דאלף שנים כאחד. ועל דרך זה גם בבחינת ז' ימים דאצילות באשר בכללים בראש חודש ויב"ח בראש השנה עד אלף שנים יחשב — ו' אלפים שנים דאצילות רק ו' ימים בבחינת ע"ר וא"א מקור האצילות שנקרא ימי קדם.
And likewise from the six days of “days of old” (ימי קדם), in their inclusion within the “year,” etc., the six thousand years of “days of old” are only six days in a source higher than them, and so on ascending level after level, rising ever higher, through the aspect of days and years within the Essence of the Infinite Light (Atzmus Ein Sof), which is beyond even the primordial years and days. As it is stated (Yeshayahu 63:19), “There is no number to Your years,” and (Tehillim 93:2), “There is no end to the length of Your days.”	וכן על דרך זה מו' ימים דימי קדם בהתפללות שלהם בשנה כו' נעשה מו' אלפים שנים דימי קדם רק ו' ימים במקור העליון מהם יותר כו'. וכך הוא עולה בעליה אחר עליה עד רום המעלות בבחינת ימים ושנים דעצמות אין-סוף שלמעלה גם מבחינת ימים ושנים קדמוניות, וכמאמר אינו קצבה לשנותיה ואין קץ לארץ ימיה כו'.
(Or in another way: that the aspect of the seven years which include our seven thousand years are called one Shemittah in Beriah, and the seven Shemittos and the Yovel are included as one, and it is not called more than a single Shemittah in Atzilus. And the seven Yovlos are only one Shemittah or one week above Atzilus. And so it continues until fifty thousand Yovlos are only seven Shemittos or seven weeks, or only seven days, in the ascents that rise without measure — infinitely higher in the Essence of the Infinite Light.)	או על דרך אחר — דבחינת ז' שנים שכוללים ז' אלפים שנים שלנו נקרא שמטה אחת בבריה, וז' שמטות יוכל בכללים כאחד, ולא נקרא רק שמטה אחת באצילות. וז' יובלות הן רק שמטה אחת או שבוע אחת למעלה מן האצילות כו', ועל דרך זה עד נ' אלפים יובלות הן רק ז' שמטות או ז' שבועות או רק ז' ימים בעליות עד אין שיעור למעלה למעלה בעצמות אין-סוף — כי עצמות אין-סוף אין לו שיעור למעלה (למעלה).

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>As it is written (Tehillim 145:2), “They shall exalt You forever — סֶלָה — without interruption,” and likewise (ibid. 145:10), “And Your holy ones shall praise You — סֶלָה” — they ascend endlessly without measure upward. And likewise the souls of Moshe and the Patriarchs, who continue to ascend even now without end, as mentioned above. And this is proven from the World to Come, of which it is said (Tehillim 84:8), “They go from strength to strength,” that they have no rest, due to the above reason. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>כמו שכתוב: ירומוה סלה בלי הפסק, וכן וקדושים יהללוה סלה — שעולים בעליות עד אין שיעור למעלה. וכן נשמות משה וקאבות שעולים גם עתה עד אין שיעור למעלה כו', וראיה מן העולם הבא שנגאמר ילכו מחיל אל חיל כו' שאין להם מנוחה כו' מטעם הנ"ל ודו"ל.</p>
(יז)	
<p>And now, after this introduction, the root of the matter mentioned above can be understood — that every ascent is specifically for the sake of descent. For behold, from all the above, it is explained and understood that in every level of the division of time — from the very first generality down to the very last particular — there must be a completely new light and vitality from the Divine power in each and every part, in every specific detail independently. For behold, each part, even the final particular, has its own unique root in the first general source above, as explained. Even in the most final unit of time — such as the night of a day, the twelve hours of night — they have their own distinct source of light and vitality.</p>	<p>והנה אחר הקדמה זאת יובן שרש ענין הנ"ל דכל עליה הוא צדד ירידה וקא, דהנה מבאר ומוכן מכל הנ"ל בכל בחינת התחלקות הזמן מן הכלל היותר ראשון עד הפרט היותר אחרון שבהכרח הרי יש אור וחיית חדש ממש מכת האלקי בכל חלק וחלק בכל פרט מיוחד בפני עצמו וקא כי הרי יש לכל חלק פרט גם בפרט האחרון יותר שרש מיוחד במקור הכלל הראשון יותר כנ"ל, עד גם בפרט דזמן היותר אחרון כמו הלילה מיום שי"ב שעות הלילה יש להם מקור אור וחיית מיוחד בפני עצמו</p>
<p>Each of the twelve hours of the day also has its own unique source of light and vitality, and they are not connected to one another at all — the measures of the night in general receive from their own separate general source. As it is written: “And there was evening and there was morning — one day,” and also: “And God called the light Day and the darkness He called Night.” (And the night precedes the day because it is the level of Gevuros, of “Ratzoh,” of ascent and withdrawal, as explained above — and it is the ascent for the sake of the descent of the light of Chesed of the day, as explained above, in length.)</p>	<p>ולי"ב שעות היום יש מקור אור וחיית מיוחד בפני עצמו ואין להם חבור זה עם זה כלל דמדות הלילה בכללות מקבל ממקור הכללי בפני עצמו] בכל חלק פרטי מן שס"ה יום וכמו ויהי ערב כו' וכת' ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה (והלילה קודם ליום להיותו בבחינת גבורות דרצוא בהסתלקות כנ"ל והוא בחינת העליה בשביל ירידה דאור הנסד דיום), (כנ"ל בארד)</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And similarly, one can understand the renewal of divine light and vitality in the even more particular divisions of time — such as from hour to hour — just as from one day to the next, when a full day passes and ascends and returns to its source, and then new light and vitality descend and are drawn for the next day, as it says: “Days were formed,” as explained above, and “Day to day utters speech” — that by means of the day that rises first in the form of withdrawal, it draws down the light and flow of the next day. Similarly, this applies in general on Rosh Hashanah, which includes all 365 days, as will be explained. Likewise, in a more general way it is written: “One generation goes and another comes,” for the departing generation brings and draws down the generation that comes after.</p>	<p>ועד"ז יובן שיש התחדשות האור וחסות האלקי בהתחלקות הזמן הפרטי יותר והוא משעה לשעה שאחריה (כמו מיום ליום שלאחריו שיום שלם מערב עד ערב עבר והלך לו והוא בבחינת העליה למקורו וחזור ונמשך אור וחסות מחדש וחדש ליום הבא אחריו וכמו שכתוב ימים יוצרו כפ"ל וכתוב יום ליום יביע אמר שיעל ידי יום העולה קודם בבחינת הסתלקות נמשך אור ושפע יום שלאחריו וכן כמו כן בכללות בראש השנה שכולל שס"ה יום כמו שביא בהמשך וכן בכללות יותר כתיב דור הולך ודור בא שדור ההולך הוא מביא ומושך דור הבא.</p>
(יח)	
<p>And this is the concept of the change of combinations from hour to hour in a single day — that in each hour there is a new and unique combination of the Name Havayah, and when the next hour arrives after it, a completely new combination is renewed that had not existed previously (just like from day to day, and from year to year, and from generation to generation, etc.). And if so, it is necessary to say that the combination of the Name Havayah of the previous hour ascends above, and then the light of the new combination is drawn in the next hour — and this is the concept of ascent for the sake of descent.</p>	<p>והוא ענין שני הציורופים משעה לשעה ביום אחד שיש בכל שעה צירוף בשם הוי' חדש מחדש ובאשר באה השעה השניה שאחריו הוא מתחדש לבוא צירוף אחר חדש לגמרי שלא היה עדיו (כמו מיום ליום ומשנה לשנה ומדור לדור כו' [1]). ואם כן בהכרח לומר שצירוף שם הוי' דשעה הקודמת עולה למעלה ואז נמשך אור צירוף החדש בשעה שלאחריו, והוא בבחינת העליה בשביל הירידה.</p>
<p>For behold, certainly the particular reflects the general above. And just as in the general time of six thousand years — in which a thousand years is considered as a single day in Atzilus, as explained above — this is the six emotional attributes (Vav Ktzavos) of Atzilus. So too, there are twelve hours of the day and twelve of the night, etc. (as in the saying: “Twelve hours are the day” — the upper day of Atzilus, etc.). And in a more general sense, in the first day of Atzilus — the attribute of Chesed — there is the general combination of the Name <i>Kel</i> of Chesed, as it is written:</p>	<p>דהנה ודאי הפרט דומה אל הכלל הראשון יותר, והוא כמו שבכללות הזמן בו' אלפים שנה שנהשב אלף שנה רק ביום אחד באצילות כפ"ל שנהו ו"ק דאצילות גם שם יש י"ב שעות היום יב"ש הלילה כו' (וכמאמר י"ב שעות הוי' היום העליון דאצילות כו'), ובכללות יותר הרי ביום האחד דאצילות דבחינת החסד יש צירוף הכללי דשם אל דחסד כמו שכתוב כי 'חסד אל כל היום שכולל אלף שנה דחסד כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>“For <i>Chesed</i> of <i>Kel</i> all the day,” which includes the thousand years of Chesed.</p>	
<p>And the second day of Atzilus is the attribute of Gevurah, generally associated with the Name Elokim, which includes the thousand segments of the thousand years, which are called the general six days. So certainly, when the general light of the first day of Chesed in Atzilus ascends and departs, then the general light of the second day — Gevurah of the Name Elokim — is drawn anew, and likewise from the second day of Gevurah to the third day of Tiferes, and so forth, until the seventh day — which is the seventh millennium of the World to Come.</p>	<p>ויום השני דאצילות הוא בחינת הגבורות דשם אלקים בכלל שכולל אלף חלקים דאלף שנה כו' שהן הנקראים וימ"ב הכלליים, הרי ודאי פאשר עולה ונסתלק למעלה האור הכללי דיום האחד דחסד דאצילות אז נמשך מתדש האור הכללי דיום השני דגבורות דשם אלקים כו' וכן מיום השני דגבורות ליום השלישי דבחינת תפארת ועד"ז עד יום השביעי שהוא אלף השביעי דעולם הבא</p>
<p>And this is “Day to day” in the generality of the supernal days of Atzilus — “utters speech” — that ascent is for the sake of descent. And since the particular reflects the general above, then just as in each of the six days of Atzilus mentioned above, there are twelve particulars of the Name Havayah in which new light is drawn from hour to hour — so it is also below in the twelve hours of the day here below, in the final particular that is a division of each month, there are also twelve combinations of Havayah in the twelve hours of the day below, as mentioned.</p>	<p>ונהו יום ליום בכללות ביומין עילאין דאצילות יביע אמר דעליה בשביל הירידה, ומשום שהפרט דומה אל הכלל הנ"ל אם כן כמו שבכל יום מו' יומין דאצילות הנ"ל יש י"ב פרטים דשם הוי' שמתחדש האור משעה לשעה בכללות היומין דאצילות כף הוא ממש ביב"ש היום שלמטה בפרט היותר אחרון שנתחלק מכל חדש יש גם כן י"ב צירופים דהוי' שביב"ש היום שלמטה כנ"ל</p>
<p>And likewise, the twelve hours of the night below, and these are the twelve combinations of the Name Adnus (<i>Ado-nai</i>), which resemble the general principle of the division of time above in the supernal days of Atzilus — which is the aspect of Malchus, called the attribute of night, and Ze'eir Anpin is called the attribute of day, as is known. (And even though the upper day includes both night and day, yet in general they are called Ze'eir Anpin and Malchus — day and night — like the sun and the moon: the sun shines by day and the moon by night, as it says: “The great luminary to govern the day,” etc., and “to separate,” etc. But in the future the light of the moon will be like the light of the sun, and “night will shine like the day,” etc.)</p>	<p>וכן י"ב שעות הלילה שלמטה והן י"ב צירופים דשם אד' דומה אל הכלל הכולל דכל בחינת התחלקות הנזמן למעלה ביומין עילאין דאצילות שהוא בחינת המלכות שנקראת מדת לילה וז"א שנקרא מדת יום כידוע (ואף על פי שכל יום העליון כולל מלילה ויום אבל בכללות נקרא זו"ן יום ולילה פשמש והלבנה שהשמש מאיר ביום והלבנה בלילה כמו שכתוב המאור הגדול לממשלת היום כו' וכמו שכתוב להבדיל כו', ולעתיד (יהיה אור הלבנה כאור החמה ולילה כיום יאיר כו')</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(יט)	
And it follows from this that one may at least understand that in every individual combination in each hour of day and night, a new light and divine vitality is renewed — reaching all the way to the highest general source — meaning, this renewal proceeds from hour to day, and from day to year, and from year to the thousand years corresponding to the day of Atzilus that encompasses them all together. And likewise it ascends further and further upward to the Essence of the Infinite One, blessed be He. For the combination that is newly drawn each hour has a root to a root all the way to the most primal general level (which are but seven days above Atzilus — until fifty thousand Yovelos — they are just seven Shemitos or merely seven higher days, as mentioned above).	ונמצא לפ"ז הרי יובן על כל פנים שבכל צירוף פרטי בכל שעה ביום ובלילה הרי מתחדש האור וחיות האלקי עד רום המעלות בכלל הראשון יותר דהיינו שחידוש זה הוא משעה ליום ליום ולשנה ומשנה לשנה ליום דאצילות הכוללם יחד, ועד"ז עולה עוד עד למעלה מעלה בעצמות אין סוף כו' כי הרי הציורוף הבא מחדש בכל שעה יש לו שרש לשרש עד הכלל הראשון יותר (שהו רק ז' ימים למעלה מן האצילות עד נו"ן אלפים יובלות הן רק ז' שמיטות או רק ז' ימים למעלה יותר כנ"ל)
And this is the meaning of “Who renews every day continually” (Liturgy) — from the Source of all. And so it is every hour, etc. For every single day is a renewal of light and flow that descends from above in a unique and individualized manner — drawn from the highest general source. (And proof that there is difference among days in good and evil — such as “Why should I fear in the days of evil” (Tehillim 49:6), and that there are days of good, and likewise in years, etc., and also in hours and moments, as it is written: “You examine him every moment” (Iyov 7:18), and man is judged every day and hour and moment — and the verse: “And the days were the days of the first fruits” (Bamidbar 13:20), as mentioned above.)	וזהו מחדש בכל יום תמיד למעשה בראשית ממקורא דכולא וכן בכל שעה כו', כי כל יום יום הוא חידוש אור ופשע הבא מלמעלה בשינוי אפן מיוחד בפני עצמו ממקור הכללי ביותר (וראה שיש שינוי ביומין בין טוב לרע כמו למה אירא בימי רעה (תהלים מ"ט ו') ויש יומין דטוב וכן בשנים כו' וגם בשעות ורגעים כמו שכתוב לרגעים תבחננו (איוב ז', י"ח) דאדם נידון בכל יום ושעה ורגע כמו והימים ימי בכורי כנ"ל)
And behold, according to all this one may understand that for every renewal of light and flow that descends from above to below, there must first be an elevation from below to above — for “Spirit elicits spirit and draws down spirit” (Zohar II:162b). And like the breath in a person — it is impossible to draw new life without first the elevation and removal of the previous breath, as mentioned earlier regarding “and the Chayos would run and return” (Yechezkel 1:14).	והנה לפי כל זה יובן דבכל חידוש אור ופשע הבא מלמעלה למטה ודאי צריך שהיה תחלה העלאה אליו מלמטה למעלה דוקא משום דרוח אתני רוח ואמשיך רוח כו', וכמו הנשימה באדם שאי אפשר שימשך חיות חדש בלי העלאה והסתלקות החיות תחלה כנ"ל בענין 'והחיות רצוא כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And if so, it may also be understood regarding the general and particular divisions of time mentioned above — that the drawing of new light and vitality cannot come except by means of a prior elevation from below to above. And this elevation that causes the drawing of the new flow — the new light in a new combination that comes on this day — is the elevation of the previous day that ascended and passed away and went upward, elevating its combination to the most primal general level. And that is what causes the descent of the new light and combination of the day that follows, as mentioned above.</p>	<p>ואם כן יובן גם בענין התחלקות הזמן בכלל ופרט הנ"ל דמה שבא המשכת האור וחיית מחדש אי אפשר כאם מצד שקדם לו [בחינת העלאה תחלה מלמטה למעלה והעלאה זו שגרמה המשכת השפע החדשה בחדוש אור צירוף חדש הבא ביום זה הוא בחינת העלאה דיום הקודם לו שנסתלק לו והלך לו מלמעלה מעלה אותו הצירוף דיום שעבר לכלל הראשון יותר והוא הגורם ירידת אור דצירוף החדש דיום דאחריו כנ"ל</p>
<p>And this is in every single day that has passed — it first ascends into the Rosh Chodesh, which has its own special root in its general category, which is one part of its thirty days, as mentioned above. And from Rosh Chodesh it ascends into Rosh Hashanah, which is its general category, which is one of twelve. And Rosh Hashanah ascends into the thousand years, and that thousand years into the day of Atzilus — and so forth, to the highest heights. For each combination has its own unique place and level to ascend to the highest of all general levels.</p>	<p>וזהו בכל יום ויום שעבר עולה תחלה בראש חודש שיש לו שרש מיוחד בו בכלל שלו שהוא חלק אחד מל"י יום שבו כנ"ל ומראש חודש עולה בראש השנה שהוא כלל שלו שהוא חלק אחד מ"ב שבו וראש השנה עולה באלף שנה והאלף ביום דאצילות וכן עד רום המעלות שיש לאותו הצירוף מקום ומדרגה מיוחדת לעלות עד רום המעלות היותר כללי מכלם</p>
<p>Then, when it reaches the most primal generality, it returns and descends from there as a new combination — from the general to the most particular — which is the new day that arrives. (And as in every Rosh Hashanah, when all 365 days of the previous year ascend above, and a new year is drawn in general — therefore the primary judgment on Rosh Hashanah is upon the deeds of the past year, and by that is determined the new flow in the coming year. And so it is from day to day, and hour to hour, and moment to moment, for man is judged every day and hour and moment, as mentioned above.)</p>	<p>ואז בהגיעו לכלל הראשון יותר חוזר ויורד משם צירוף חדש מן הכלל אל הפרט היותר אחרון שהוא יום הבא מחדש (וכמו בכל ראש השנה שכל שס"ה יום שבשנה שעברה עולה למעלה וחוזר ונמשך שנה חדשה בכללות, ועל כן עקר הדין בראש השנה על מעשים דשנה שעברה שלפני"ז ידונו בהמשכה חדשה בשנה הבאה, וכך הוא מיום ליום ומשעה לשעה ומרגע לרגע דאדם נידון בכל יום ושעה ורגע כנ"ל)</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
 ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

[NOTE Summary:

The Mitteler Rebbe explores the mystical principle that every ascent in holiness must be preceded by a descent — not as a setback, but as a necessary preparation. Every moment in time is infused with a unique, divine energy — not just days, but hours and even seconds. Each hour's divine vitality flows from a specific, exalted source, entirely distinct from the next. As time progresses — from hour to day, day to year, and so on until cosmic epochs — every new “combination” of divine light and vitality descends only after a prior elevation. Just like breath must first exhale to inhale again, time itself ascends spiritually before it is renewed below.

This applies to every temporal scale: each hour, day, Rosh Chodesh, Rosh Hashanah, and even millennia. Prior spiritual elevation draws down a new and distinct illumination. The very “flow” of time is thus spiritually dynamic — built on continual cycles of *ratzo* (ascent) and *shov* (return), elevation and renewal. Every previous moment's departure enables the birth of a new one — with its own purpose, its own divine root, and its own opportunity for transformation.

Practical Takeaway:

Each moment is not just a passage of time but a spiritual opportunity uniquely tied to you. Yesterday's elevation, your past deeds, even your inner growth or struggle — they are not gone. They ascend, and from them, new divine light is drawn into your present and future. Treat each hour as sacred. Renew yourself, knowing that even a moment's sincere action can draw down light that was hidden in the highest realms — specifically for *this* hour, *this* day, *this* soul.

Chassidic Story (Mitteler Rebbe):

Once, the Mitteler Rebbe was found weeping bitterly after Yom Kippur. A chassid approached him with concern. The Rebbe explained: “Today is the 11th of Tishrei. Everyone is rejoicing in purity after Yom Kippur. But I am already afraid of how I will account for the energy of this new day. For today's light was never here before in the world — it is entirely new, and therefore demands something new from me in return.”

This awe for each day's unique divine renewal exemplified his deep sensitivity to time's spiritual cycles — not just holy days, but every single moment.

(Source: *Beis Rebbe*, vol. 1, p. 103) END NOTE]

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(כ)	
<p>And this is the concept of the ascent being for the sake of the descent, as explained above — and particularly regarding each day: that the elevation of the previous day is solely in order to enable the descent and renewal of the following day (just like the night precedes the day, as discussed above). And this is the meaning of the verse: “Day to day utters speech” (יום ליום יביע אמר, Tehillim 19:3) — and this applies both in the dimension of the particulars of time here below, and also in the higher dimension of the supernal days of Atzilus, where the first day of Atzilus, which encompasses a thousand years of Chesed, ascends above, and then returns and flows into the second day that follows it, which encompasses a thousand years of Gevuros, as explained earlier. (This is also the meaning in the Zohar on the verse “Day to day utters,” that it refers to one level flowing into another, etc.).</p>	<p>והינו ענין העליה בשביל הנרידה כנ"ל ובפרט בכל יום מיום ליום הבא שלא היה ענין העליה דיום הקודם רק בשביל הנרידה דיום שאחריו (כמו הלילה שקודם ליום כנ"ל). וזהו יום ליום יביע אמר וקאי בין בחינת הפרט בכל יום דלמטה בין בחינת הכלל דיומין עילאין דאצילות שיום הראשון דאצילות שהוא כולל אלה שנה דחסד עולה למעלה ואז חוזר ונמשך ויביע ליום הבית שבא אחריו שנה אלה שנה דגבורות כו' כנ"ל (וכך מובן בזהר על פסוק זה דיום ליום יביע מדרגא ('לדרגא כו'.</p>
<p>And from all of this, we can at least understand the idea of the inclusion of Gevurah within Chesed as mentioned earlier, concerning the Levites and the Kohanim — that the left side is incorporated within the right side, which is the entire essence of the Torah: that the <i>ratzo</i> (yearning ascent) is only for the sake of the <i>shov</i> (returning descent), etc. And this is as explained above on the verse “Day to day utters”, both in its general meaning and in its specific details. Likewise, we understand the general concept of the journeys of the Mishkan and its vessels being carried specifically by the Levites, who represent the aspect of Gevuros of Atzilus — which exists only for the sake of the downward flow and settlement of the divine presence when the Mishkan was encamped, etc., as was explained earlier at length.</p>	<p>ומכל זה יובן על כל פנים בחינת התכליות דגבורה בחסדים הנ"ל בענין הלוים וכהנים לאכלא שמאלא בימינא שזהו כל התורה כלה שאין הרצוא רק בשביל השוב כו', והוא על דרך הנ"ל בפרוש יום ליום יביע כו' בין בכלל ובין בפרט. וכך יובן בכללות ענין הנסיעות המשפן וכליו על ידי הלוים דוקא שהן מבחינת הגבורות דאצילות שזהו רק בשביל ההמשכות דבחינת שוב בחניית המשפן כו' כמו שנתבאר למעלה באריכות וד"ל:</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(כא)	
<p>Now, after all the above, we can understand the root of the controversy of Korach and his assembly. For behold, it is taught in the Zohar (Zohar III 176b) that the Levites are from the aspect of Gevuros, the left line — and Korach saw and grasped the supernal root of Gevuros, that there is in them an advantage and superiority over Chesed. Therefore, his desire was that the aspect of Chesed — the domain of the Kohanim — should be nullified and included within the Gevuros. This reflects the idea of descent for the sake of ascent — the reverse of the principle we explained earlier: ascent for the sake of descent. And this is the opinion of Rabbi Abba (Zohar II 176b), who desired to switch the right with the left (just as it will be in the future, as noted earlier).</p>	<p>והנה אחר כל הנ"ל יובן שרש ענין מחלקת קרח ועדתו. דהנה איתא בזהר דלעיל דלויים בבחינת הגבורות דקו שמאל וקרח ראה והשיג בשורש הגבורות למעלה שיש בהן יתרון מעלה על החסדים ועל כן היה רצונו שיהיו בחינת החסדים דכהנים נכללים ובטלין בגבורות דקרא שנה כמו ענין ירידה צורך עליה הפך ענין הנ"ל בעליה לצורך ירידה, וזהו דעתא דרבי אבא שרצה להחליף מימין לשמאל (כמו שיהיה לעתיד לבוא כנ"ל).</p>
<p>Similarly, in the future era of return — the time of Torah and mitzvos — the purpose will be ascent, the opposite of now, when during prayer the <i>ratzo</i> is for the sake of <i>shov</i>, of drawing G-dliness into Torah and mitzvos. Likewise, regarding time — in the concept of “Day to day utters speech” — Korach sought the reverse: that the descent of the previous day is for the sake of ascent. This corresponds to the night following the prior day and preceding the coming day. For night follows the prior day. So too, in the general structure of <i>maaseh bereishis</i>, the six weekdays are a descent and transmission (as known), in order that there be an ascent on Shabbos night, etc.</p>	<p>וכמו בחיי שוב דתורה ומצוות יהיה לצורך עליה דרצוא הפך עכשיו דרצוא דתפלה לצורך ירידה והמשכת אלקות דתורה ומצוות, וגם בענין הזמן הנ"ל בענין יום ליום יביע אמר הינו להפוך דבחינת ירידה דיום הקודם הוא בשביל עליה והוא בליילה שאחר היום הקודם ולפני היום הבא שנהו ענין הלילה הולך אחר היום הקודם, וכך הוא ענין מעבדת בראשית בכלל דו' ימי חול הוא בחינת ירידה והמשכה פידוע 'פדי שיהיה עליה בליל שבת כו'.</p>
<p>And likewise regarding encampment being for the sake of the journey, as explained above — and similarly among angels and supernal worlds, every descent and drawing down from nothingness to something is in order to ultimately nullify the <i>yesh</i> back into <i>ayin</i>, etc. For this reason it is said: “Earth preceded Heaven” (Bereishis Rabbah 1:15) — the end of action rose first in thought (WF: Tikkunei Zohar, Intro 17a). But all this is only in the future, when the final deed will be elevated, and the hidden essence and constriction that preceded the emanation will</p>	<p>וכן הוא בחינה בשביל הנסיעה כנ"ל וכן גם במלאכים ועולמות עליונים כל בחינת ירידה המשכות מאין ליש הוא בשביל בטול ליש לאין כו', שמטעם זה אמרו ארץ קדמה לשמים דסוף מעשה עלה במחשבה תחלה פידוע, אבל כל זה הוא דוקא לעתיד לבוא שיעלה סוף מעשה כו' ויתגלה בחינת ההעלם והצמצום שקדם להמשכה כנ"ל, אבל עכשיו נהפך הוא דעליה היא רק בשביל הירידה כנ"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>be revealed, as explained above. But now the opposite is true: ascent is only for the sake of descent, as explained above.</p>	
<p>That is: Korach wanted to make the left side primary, and the right subordinate and included within the left. But according to Rabbi Yitzchak (Zohar III 176b), he did not want the Gevuros to be nullified in Chesed — rather, that Gevuros be a level in its own right, not included in Chesed. However, this is the opposite of the structure of <i>Tikkun</i> — the world of rectification, which requires the inclusion of left in right, as explained earlier. And this is what is meant by: “He sought to exchange the order of Above and Below,” as will be explained further.</p>	<p>דהיננו שרצה לעשות משמאל עיקר וימינא טפל שיהיה נכלל בשמאלא. אבל לדעתא דרבי יצחק לא רצה רק שלא יהיו הגבורות בטלן בחסד אלא יהיה בחינת הגבורות מדרגה בפני עצמה ולא יהיו נכללין בחסדים, ואמנם זהו היפך בחינת התיקון דתורה ומצות כנ"ל, וזהו בעצא לחלףא תיקונא דלעילא ותתא כמו שיבוא בביאור:</p>
(כב)	
<p>And this is the meaning of what Korach said: “For all the congregation are all holy” — referring to the supernal level of holiness, the supreme “Kodesh” of Havayah from Chochmah, even within the aspect of Gevuros just as in the Chassadim. “And why do you exalt yourselves over the congregation of Hashem?” — his intention was to question the High Priesthood of Aharon, in that the Levites are subservient to the Kohanim. Why should they exalt themselves without cause — what advantage or superiority is there in the Chassadim of the right that they should rule over the Gevuros of the left?</p>	<p>וזהו שאמר קרח "כל העדה כלם קדושים" בבחינת קדוש העליון דהוי' דחכמה גם בבחינת הגבורות כמו בחסדים, "ומדוע תתנשאו על קהל הוי'" — וכונתו היתה על הפהנה גדולה דאהרן במה שהלויים כפופים לכהנים, ולמה יתנשאו חנם, מה יש יתרון מעלה בחסדים דנמין שיהיו מתנשאים ומושלים על הגבורות דשמאל.</p>
<p>And furthermore, his primary claim was that the portion of Chassadim — the Kohanim — emerged into a distinct and superior level above the overall configuration of the stature of the Jewish people. For the entire congregation, as a collective, are called “holy,” and within them is the general name Havayah. If so, why should you exalt yourselves over the congregation of Havayah? For certainly, in the general name Havayah, which is the Name MaH of Adam (Tikkunei Zohar, Intro 17a), from within, which is the spine of the tree, there is absolutely no distinction between right and left. In the aspect of the name Havayah, Adam is the</p>	<p>ועוד עקר טענתו הנה מה שיצא חלק החסדים דכהנים למדרגה עליונה בפני עצמה יותר מכללות ציור קומה דבני ישראל שכל העדה בכלל נקראים קדושים ובתוכם שם הוי' הכללי. ואם כן "מדוע תתנשאו על קהל הוי'", כי בודאי בשם הוי' הכללי שהוא שם מ"ה מלגאו — דאיהו ארח כו' שקוי דאילנא כו' — אין הפרש כלל בין ימין לשמאל בבחינת שם הוי', דאדם הוא בבחינת שלמות ההתכללות מבלי שימצא כו'.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

aspect of complete integration, in which no distinction can be found, etc.	
Therefore, the dispute of Korach was also against Moshe, who is in the aspect of the head and intellect — even though his main jealousy was of the High Priesthood of Aharon. And similarly Dathan and Abiram said: “Will you indeed reign over us?” (Numbers 16:13). And although the root of Moshe is from the Name MaH of Adam, this was itself their claim — that he should not exalt himself, for in the aspect of Adam, the head receives from the end, and the right receives from the left, etc.	ועל פן היתה מחלקת קרח גם על משה שהיה בבחינת ראש ומוחין, אף על פי שעקר קנאתו היתה על פהן גדול דאחרון, וגם דתן ואבירם אמרו "האף תשתרר עלינו כו", ואף על פי ששרש משה הוא מבחינת שם מ"ה דאדם — אכל זהו עצמו הטעם שלא יתנשא, כי בבחינת אדם הראש מקבל מסוף והימין מקבל משמאל כו'.
And the primary point is that Moshe's root is in the Chassadim of Abba, which is the source of the Chassadim of the right line, as is known — for Moshe and Aharon are in the Netzach and Hod of Abba. As it is written, “Moshe and Aharon among His priests” (Tehillim 99:6). Therefore, he included them both together and said: “Why do you exalt yourselves...?” And this is sufficient for the understanding.	והעקר הוא משום דמשה שרשו בתסדים דאבא שהוא מקור התסדים דקו הימין, וכידוע דמשה ואהרן הם בבחינת נז"ה דאבא, וכמו שכתוב "משה ואהרן בכהניו כו", ועל פן כללם יחד ואמר "מדוע תתנשאו כו", ודו"ל.
(כג)	
And behold, the primary reason for the dispute of Korach and his assembly was that the Levites had absolutely no aspect of independent standing or rank at all, since they were subordinate and nullified to the Kohanim, even in the portion of their own service. To the extent that the Levites had no place of distinction in their service independently whatsoever, except through the Kohanim. For even the service of the Levites was specifically through the Kohanim.	והנה עיקר טעם מחלקת קרח ופדתו הנה על שלא הנה ללוים שום צד תפיסת מקום ומדרגה בפני עצמם כלל וכלל מפני שהיו כפופים ובטלים לכהנים גם בחלק עבודתם של הלוים, עד שלא הנה מקום מעלה ללוים בעבודתם בפני עצמם כלל בלתי הפהנים, כי גם עבודת הלוים היתה דוקא על ידי הפהנים.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>As we find regarding the journeys of the Mishkan and its vessels — the service of the Levites was to carry the boards, the curtains, and the vessels of the Mishkan. These are the three services of the sons of Gershon, the sons of Kehat, and the sons of Merari. And with regard to the vessels of the Mishkan — the Ark, the Table, etc., which were the service of the sons of Kehat (and Korach was their leader) — it is explained at the end of Parshas Bamidbar that before the Levites, the sons of Kehat, were given all the vessels of the Mishkan to carry them, first the Kohanim had to cover them with a techeiles cloth.</p>	<p>כמו שמציינו במסעות המשכן וכליו שהיתה עבודת הלויים לשאת הקרשים והיריעות וכלי המשכן — שהיו שלוש עבודות דבני גרשון ובני קהת ובני מררי. והנה בכלי המשכן — ארון ושלחן וכו' — שהיתה עבודת בני קהת (וקרח היה הראש בהם), מבואר בסוף פר' במדבר שקדם שנתנו ללויים בני קהת כל כלי המשכן לשאת אותם — תחלה היו הפהגים מכסים בכבד תכלת על כלי הקדש.</p>
<p>And upon the cloth of techeiles they would cover it with a covering of tachash hide from above, as it is written there: “And Aharon and his sons shall come when the camp sets out, and they shall take down the veil of the screen and cover with it the Ark of the Testimony. And they shall place over it a covering of tachash hide...” And regarding the inner Table: “they shall spread over it a cloth of techeiles... and cover it with a covering of tachash hide and insert its poles.” “And they shall take a cloth of techeiles and cover the Menorah of the light... and place it within a covering of tachash hide,” etc., until: “And when Aharon and his sons have finished covering the Holy, then the sons of Kehat shall come to carry it — but they shall not touch the holy, lest they die.”</p>	<p>ועל כגד התכלת היו מכסים במכסה עור תחש מלמעלה, כמו שפתיב שם: “ובא אהרן ובניו בנסע המחנה והורידו את פרכת המסך וכסו בה את ארון העדות. ונתנו עליו עור תחש כו'”, ועל שלחן הפנימי “יפרשו כגד תכלת כו' וכסו אותו במכסה עור תחש וישמו בדיו”. “ולקחו כגד תכלת וכסו את מגורת המאור כו' ונתנו אותה אל מכסה עור תחש כו' עד: “וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש כו'”, ואחר כך “יבאו בני קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש ומתו” כו'.</p>
<p>And also here in this parsha it states: “And they shall not come near to the holy vessels,” etc., from which it is implied that the Levites were not permitted to stand there at all during the covering process. As it is written: “And they shall not see when the holy is swallowed,” etc. If so, then the service of the Levites came only after the Kohanim had prepared and covered the vessels of the Mishkan — and moreover, the Levites were not even permitted to be present.</p>	<p>וגם כאן בפרשה הזאת אמר: “ואל כלי הקדש לא יקרבו כו'”, דמשמע מכל זה שלא היו הלויים רשאים לעמוד כלל בשעת הפסוי, וכמו שפתיב: “ולא יראו כבלע את הקדש כו'”. ואם כן, הרי עבודת הלויים היתה תחלה על ידי הפהגים שהכינו וכסו את כלי המשכן — ולא עוד אלא שלא היו רשאים לעמוד שם</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(כד)	
And the root of the matter is as is known and explained above regarding the journeys in the wilderness of the nations — that their sole purpose was to refine and subdue the three impure kelipos: the serpent, the fiery serpent, and the scorpion, so that they would receive no nourishment whatsoever from the divine holiness. For they are in a state of deep evil of kelipah and cannot ascend upward — “impure, impure shall he be called” (Vayikra 13:45), etc. And through the journeys in the wilderness of the nations, where those forces dwell, they were subdued for all generations, as is known.	ושרש הענין הוא להיות ידוע ומבואר למעלה בענין מסעות שבמדבר העמים שהיה רק לברר ולהכניע ג' קלפות הטמאות — נחש, שרף ועקרב — שלא יקבלו יניקה כלל מן הקדושה האלקית, להיותם בבחינת עמק רע דקלפה שלא יוכלו לעלות למעלה — “טמא טמא יקרא” וכו'. ועל ידי המסעות שבמדבר העמים — ששם משכנם — נכנעו לדורות כידוע.
Now, the traveling of the Mishkan represents ascents and elevations upward, as it is written (Bamidbar 10:35), “And it came to pass when the Ark set forward,” and from this, the kelipos were subdued and nullified like the melting of wax, as it is written (Tehillim 68:3), “Let His enemies be scattered,” etc. However, nevertheless, because this is a matter of elevation and withdrawal — which is a quality of Gevurah — there is a possibility that even the external forces (chitzonim) may ascend.	והנה בנסיעת המשכן הוא בבחינת עליות והתנשאות למעלה, כמו שכתוב: “ויהי בנסע” וכו', ומזה נכנעו ונתבטלו הקליפות כהמס דונג וכו', כמו שכתוב: “ויפוצו” וכו'. אף הנה על כל פנים, מצד שהוא בבחינת עליות והסתלקות — שהוא בחינת גבורה — יוכלו גם החיצונים לעלות.
As is known, the 120 combinations (צירופים) of the Name Elokim — there is a pathway for spiritual absorption (yenikah) to the last 48 permutations of the name, which correspond to “other gods” (elokim acheirim). And in the journeys of the Mishkan, the elevation of Malchus occurred, as mentioned above — and from this, the kelipos also had an opening for ascension. Therefore, the Kohanim would first cover the vessels of the Mishkan with a covering of tachash hide over a cloth of techeiles.	וכידוע דק"ו צירופים דשם אלקים — יש יניקה למ"ח צירופים האחרונים ד"אלקי אחרים". ובמסעות המשכן היה בבחינת עליות המלכות כנ"ל, שמזה היה מקום לעליות הקליפות גם כן. ולזה היו הפהלים מכסים כלי המשכן תחלה במכסה עור תחש על בגד תכלת וכו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>These two coverings represent two kinds of encompassing lights (makifim): the techeiles covering represents the surrounding light of Gevurah, which guards against the external forces; the tachash covering represents the encompassing garment of Nogah after its refinement, as explained elsewhere in Parshas Naso. These are protective makifim to cloak the vessels of the Mishkan from the outside and guard them against nourishment by the external forces. (This was only needed when the Mishkan was taken down. But when it was erected, such coverings were unnecessary, for the curtains were spread above, and over them was the tachash hide, etc.)</p>	<p>שֶׁהָיוּ שְׁנֵי מְקִיפִים: מְקִיף דְּתַכְלֵת הוּא מְקִיף דְּגְבוּרוֹת — וְשֶׁהוּא הַשּׁוֹמֵר מִן הַחִיצוֹנִים — וּמְקִיף עוֹר תַּחַשׁ הוּא מְקִיף וְלְבוּשׁ דְּנוֹגֵה אַחֵר הַפְּרוּר, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר בְּפָרָשַׁת נֹשֶׁא. שֶׁהָיוּ בְּחִינַת שׁוֹמְרִים מִבְּחִינַת הַמְּקִיפִים לְהַלְבִּישׁ לְכָלִי הַמְּשָׁכָן מִבְּחוּץ וּלְשִׁמְרָם מִנִּיקַת הַחִיצוֹנִים. (וְזֶה הָיָה בְּהוֹרֶדֶת הַמְּשָׁכָן, אֲבָל בְּהִקְמָתוֹ לֹא הָיָה צָרִיךְ כְּסוּי עַל הַכֵּלִים, כִּי הָיוּ (הַיְרִיעוֹת פְּרוּשׁוֹת מְלֻמָּעָה, וְעָלִיהֶן עוֹר תַּחַשׁ וְכוּ').</p>
(כה)	
<p>And for this reason the Levites were not permitted to stand at all during the Kohanim's covering of the Mishkan vessels — which is the aspect of the surrounding makifim mentioned above — because the Levites' root is in the Gevuros. Although those makifim are indeed a holy Divine Gevurah, akin to the fervor of joy and song, being in the left line means there is a “grasp” of severe Gevuros — the alien fire of the klipah. Therefore, if the Levites had stood to watch the covering of the holy vessels (when the Mishkan was taken down), they would have given strength to the external forces to draw nourishment from the holiness.</p>	<p>וּמִטַּעַם זֶה לֹא הָיוּ הַלְוִיִּם רְשָׁאִים לַעֲמוֹד כָּלֵל בְּשַׁעַת כְּסוּי הַכֵּלִים לְכָלִי הַמְּשָׁכָן — שֶׁהָיוּ בְּחִינַת מְקִיפִים הַנִּ"ל — כִּדְּי שֶׁשֶׁרְשָׁן שֶׁל הַלְוִיִּם מִבְּחִינַת הַגְּבוּרוֹת. אֲףִי שֶׁהָיוּ אֲמִתִּית בְּחִינַת גְּבוּרוֹת קֹדֶשׁ הָאֱלֹקִי, דְּכַמְשָׁהֶם פְּעֻרַּעוּרָה שֶׁל שִׂמְחָה וְשִׁיר, אֲבָל לְהִיוֹתוֹ מִבְּחִינַת קוֹ הַשְּׂמָאל יֵשׁ בְּזָה אֲחִיצָה לְגְבוּרוֹת קָשׁוֹת — אִשׁ זָרָה דֹרַע דְּקָלִיפָה. וְאִם כֵּן הָיוּ הַלְוִיִּם עוֹמְדִים לְרֹאוֹת אֶת כְּסוּי כָּלִי הַקֹּדֶשׁ (בְּשַׁעַת הוֹרֶדֶת הַמְּשָׁכָן) הָיוּ נוֹתְנִים כֹּחַ לַחִיצוֹנִים לְקַבֵּל יְנִיקָה מִן הַקֹּדֶשׁ.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>Moreover, the surrounding makifim are rooted in the Chesed of Abba, which is the root of the Kohanim — the reversal of the Levites' root in Gevuros. That power cannot be transmitted to the makifim to serve as guards in clothing the vessels, but only to the Kohanim, because their root is in the Chesed of Abba — the aspect of love within bittul, the power of MaH which is concealed in the utter absence of self-awareness (Zohar III:111b). The Levites' service, however, is expressed in the fervor of song that ascends upward in a felt manner. Therefore, had they watched the covering by the makifim, they would have caused a flaw in the vessels through the severe Gevuros that would draw into them. Instead, after the Kohanim alone had covered the vessels, they delivered them to the Levites — for now there existed a Makif guard that had driven back the external severe Gevuros. Had the Kohanim not covered them first by themselves, the holy vessels would have been blemished had the Levites alone done so, for the reasons mentioned above.</p>	<p>ועוד עקר שהמקיפים הם שורשן בחינת החסדים דאבא, שורש הכהנים — היפוך של שורש הלויים בגבורות. אין פתח זה להמשיך למקיפים כדי שיהיו לשמרים בהלבשת כלי המשכן — אלא רק בכהנים, ששורשן בחסדים דאבא, שהוא בחינת האהבה שבבטול, כח מ"ה שהוא בתשאי בהעדר רגש כל עצמותו כו' כמשהו רשום בזהר. ושאר לויים — עבודתם היא בבחינת התלהבות בפיר העלה למעלה בחוש. ולפיכך לא יכולו לראות את הפסוקי של המקיפים ולהשית פגע בכלי הקדש בגבורות קשות שינקו מהם. אבל אחר שפסו הכהנים לבדם את הכלי המשכן, הספיקו ללויים — שכבר יש שומר מקיף שהדחיק ממנו החיצונים דגבורות קשות. ואם לא פסו הכהנים תחלה בלבדם הנה פגע בקדש בכלים על ידי הלויים לבדם, מטעם הנ"ל.</p>
(כו)	
<p>And if so, also the portion of the service of the Levites was through the preparation of the Kohanim, who covered the vessels first, and they were not permitted to stand during the covering. And for this, Korach was especially envious—that the Levites had no place of distinction or independent level at all, for even their service was given over to the Kohanim, that their entire service in bearing [the vessels] depended on the preparation of the Kohanim through the covering specifically.</p>	<p>ואם כן גם חלק עבודת הלויים הנה על-ידי הכנה דכהנים שפסו לכלים תחלה ולא היו רשאים לעמוד בשעת הפסוקי. ולזה נתקנא קרח ביותר במה שאין ללויים שום מקום מעלה ומדרגה בפני עצמן כלל כי גם חלק עבודתם נמסרו לכהנים שיהיה תלוי כל עבודתם במשאל על-ידי הכנה דכהנים בפסוקי דוקא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>(And nevertheless, the primary transportation of the Mishkan and its vessels was through the Levites specifically, because they are from the aspect of Gevuros, which is in the mode of elevation and exaltation, just as the Levites say song over the offering like the angels of the Merkavah, who bear the Throne, etc. Therefore, Korach's jealousy was especially intense over the fact that it was given to the Kohanim to draw down the surrounding lights of techeiles and the tachash skin to cover the vessels first, and the Levites were not permitted to see the covering, as it is written: "And they shall not see when it is swallowed" (Bamidbar 4:20). And the surrounding light of techeiles, which is from the aspect of Gevuros, was within the power of the Levites specifically, for they are from the aspect of Gevuros and thereby possess the ability to draw it down; likewise, the tachash skin, which is from the aspect of Gevuros of Nogah, etc.</p>	<p>ועכ"ל עקר נסיעת המשכן וכליו היה על-ידי הלויים) דוקא מפני שהם מבחינת הגבורות שהוא בבחינת ההעלאה והתנשאות כמו שהלויים אומרים שיר על-הקרבן כמלאכים דמרכבה כו' שנושאים את הפסא כו', ועל-כן היתה קנאת קרח ביותר על אשר נמסרו לפניהם שהם ימשיכו המקיפים דתכלת ועור תחש לכסות על הפלים תחלה והלויים לא יוכלו לראות הפסוי כמו שכתוב ולא יראו כבלעת כו', ומקיף דתכלת שהוא מבחינת הגבורות היה ביכלת הלויים דוקא שהם מבחינת גבורות שפכחם יותר להמשיך וכן 'עור התחש שמבחינת גבורות דנוגה כו',</p>
<p>However, because now—before the refinement—Gevuros have harsh grasping from the left side, they would greatly damage the supreme holiness of the vessels, and therefore they were not permitted to stand during the covering, as explained above. Only in the future will the Levites become Kohanim for this very reason. And this is sufficient to the wise.)</p>	<p>אבל מטעם שעכשו קדם הברור יש לגבורות קשי נניקה בקו השמאל היו פוגמים מאד בקד"ש העליון דכלי ועל-כן לא היו רשאים לעמוד בשעת הפסוי כפ"ל רק לעתיד לבוא שיהיו הלויים כהנים מטעם הנ"ל (ודו"ל)</p>
(כו)	
<p>And behold, aside from the above matter — that the drawing forth of the encompassing lights (makifim) of the blue cloth (תכלת) and tachash hide covering over the vessels of the Mishkan could only be done by the Kohanim, who prepared this covering for the labor of carrying by the Levites, as explained — behold, also the actual service of carrying by the sons of Kehat (about whom it is said, "they shall carry the sanctuary," for the labor of the sacred work is upon them, "they shall carry it on the shoulder") — this too, the ability of the Levites to lift up and carry the Mishkan and its vessels (in the aspect of the elevation of the supernal Gevurot of holiness, like the supernal</p>	<p>והנה מלבד ענין הנ"ל בהמשכות המקיפים דכגד תכלת ומכסה עור תחש על כלי המשכן שאי-אפשר אלא על-ידי הכהנים שיהיו מכינים פסוי זה לעבודת משא הלויים כנ"ל — הנה גם גוף עבודתו משא בני קהת שנאמר "נשא את המקדש", דעבודת הקדש עליהם, "בכתף ישאו" וגו' — הנה גם-זאת שיוכלו הלויים להעלות ולשא את המשכן וכליו בבחינת העלאה גבורות עליונים דקדושה (כמרכבה עליונה שנושאים את הפסא) באתערוותא דלתתא — זה היה גם-כן תלוי בפניהם דוקא.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>Merkavah that carries the throne) through an arousal from below (אתעדל"ת) — was also dependent specifically on the Kohanim.</p>	
<p>For through the Kohanim the Levites had the ability and strength for this. And this is what is called the “power that lifts the mayin nukvin (feminine waters)” — as is known regarding blessings over mitzvos and other blessings, when we say “Blessed are You, Hashem, our G-d,” this is the Divine power of arousal from above that awakens arousal from below, like [the verse] “Draw me, and we will run after You,” for when the light of the supernal love is drawn — i.e., the aspect of “abundant kindness” of the High Priest — it causes an arousal of “running after You,” and so forth.</p>	<p>שְׁעֵל־יָדֵי הַכֹּהֲנִים הָיָה לָלוּיִם יְכוּלֹת וְעוֹז זֶה. (וְהוּא הַנִּקְרָא כַח הַמַּעֲלָה מִן, כְּמוֹ שֶׁיְדוּעַ בְּבִרְכַּת הַמִּצְוֹת וּשְׁאָרֵי בְרָכוֹת בְּאִמְרוֹ "בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ" וְגו') — הוּא כַח אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲיָלָא לְעוֹרֵר אֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא וְגו', וְכֵמוֹ "מְשַׁכְנֵי אַחֲרִיד נְרוּצָה" — שְׁעֵל־יָדֵי שְׁיִמְשֻׁךְ כַּח אֲהָבָה רַבָּה עָלֵינוּ, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת רַב הַסֵּד דְּכֶהֱן גָּדוֹל — עוֹשֶׂה הַתַּעֲוָרוֹת דְּבְחִינַת רְצוּא לְהִיּוֹת ("אֲחֲרִיד נְרוּצָה" וְגו').</p>
<p>And as is known in the matter of the kindling of the lamps (menorah) which was specifically through Aharon — as it is written, “When you raise up the lights,” and so forth. And therefore, from every angle and direction, the labor of the Levites was dependent upon the Kohanim — whether in the beginning, in preparing the makifim to cover the vessels in order to protect them from the external forces, which is a flow from above downward; or in the actual labor of the Levites, who lift up and perform elevation from below upward.</p>	<p>וְכִי אִם־כֵּן, הָרִי מִכָּל צֶד וּפְנֵה הָיוּ תְלוּיּוֹת עֲבוֹדַת הָלוּיִם בַּכֹּהֲנִים — בֵּין בְּהַתְחַלַּת הַהֲכָנָה לְהַמְשִׁיךְ מִקִּיפִים לְכִסּוֹת הַכֵּלִים שֶׁיִּשְׁמְרוּם מִיַּנִּיקַת הַחִיצוֹנִים כַּנִּל — שֶׁזֶּהוּ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה — וּבֵין בְּגוֹף מִשְׁאֵ עֲבוֹדַת הָלוּיִם שֶׁיּוּכְלוּ לִשְׂאֵל וּלְעֲשׂוֹת בְּחִינַת הַהֲעֲלָאָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה.</p>
<p>(And also at the end of their service — in the aspect of “ratzo” (yearning ascent), with fiery enthusiasm that rises on its own — behold, it is transformed into the aspect of bitul (self-nullification) of “ayin” that comes from Chessed, as explained above in the matter of sweetening the Gevurot of Imma with the Chassadim of Abba. For from the aspect of “ratzo” is made “shov” (return), as is known — this being the bitul of yesh (ego) of Binah into the “ayin” of Chochmah, which adds a light of drawing down the ayin into yesh — i.e., the bitul of supernal love of the Kohanim, as explained above.)</p>	<p>וְגַם בְּסוֹף עֲבוֹדָתָם — בְּחִינַת רְצוּא בְּהַתְלַהֲבוּת רִשְׁפִּי אֵשׁ הָעוֹלָה מֵאֵלָיו — הָרִי מִתְהַפֵּךְ לְבְחִינַת בְּטוּל דְּאִין שֶׁבְּחֶסֶד וְגו', כַּנִּל בְּעֵנֶן הַמִּתְקַת גְּבוּרוֹת דְּאִימָא בְּחֶסֶדִים דְּאֵבָא — שֶׁמִּבְחִינַת רְצוּא נַעֲשֶׂה שׁוּב, כִּידוּעַ — שֶׁזֶּהוּ בְטוּל הַיֵּשׁ דְּבִינָה לְאִין דְּחֻכְמָה שְׁמוּסִיף אוֹר הַמְשַׁכָּה דְּאִין לִישׁ — דְּהֵינּוּ בְּחִינַת בְּטוּל דְּאֵהָבָה רַבָּה (דְּכֶהֱנִים כַּנִּל).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>And as is written elsewhere regarding the matter of zevach and nesachim — that the Kohanim draw down supernal Chassadim to bring atonement through the elevation of the korbanos (offerings) for a pleasing fragrance to Hashem, and then the Levites can sing songs over the wine that is poured onto the altar — and this is sufficient.</p>	<p>וקמו שכתוב במקום אחר בענין "זבח ונסכים" — שהפגנים ממשיכים הקסדים עליונים לכפר על ידי העלאת הקרבנות לריח ניחוח לה' — ואז יכולים הלויים לשיר בשיר על-היין לנסך על-גבי המזבח וגו', ודו"ק.</p>
(כח)	
<p>And this is the reason Korach was especially envious when he said, "Why do you exalt yourselves over the congregation of Hashem?" The essence of his argument was this: Why do you take even that which belongs to our portion and our lot — which is the aspect of elevating the Gevurot — so that even all our labor becomes entirely dependent upon you? Is it not enough for you to have your own portion, which is the work of drawing Chassadim into the Mishkan? Yet our work — the elevation, to lift it upward as a pleasing service before Hashem — should come from our own power, and only afterward should you draw down the power of Chassadim. Why can't we rise upward in our service without your prior influence, such that we have no enduring presence or standing at all without you?</p>	<p>וזהו הטעם שנתקנא קרח ביותר באמרו "מדוע תתנשאו על קהל ה'", תוכן טענתו כך הוא: למה לכם לקח גם מה שבתקנינו וגורלנו, שהן בחינת העלאות גבורות, להיות גם כל עבודתינו תלויה רק בכם? די לכם בשלכם — והוא לעבודת המשכן, הקסדים — ואמנם לא יגרע חלק עבודתנו בבחינת ההעלאה, שיעלה למעלה לרצון לפני ה' מפתחו דוקא, ואחר כך תמשיכו פח הקסדים — ולמה לא נוכל לעלות למעלה בעבודתנו בלתי המשתתפים תחלה — שאין לנו קיום 'מציאותו למעלה ומעלה בפני עצמו כלל בלתיכם כו'.</p>
<p>(Like the matter of the waving of the Levites by Aharon, through which the Gevurot of the Levites were included within the Chassadim, since he was the one who waved them.) And the core of the jealousy stems from the aspect of Gevurot, which are flaming fire that is strongly felt — as it says, "Jealousy is the rage of a man." And this [envy] is not for the sake of Heaven, but merely so that it is he specifically who performs the deed, and the service should be credited to his name — as in the verse, "So that My name will be honored, says Hashem."</p>	<p>וקענין תנופת הלויים על-ידי אהרן — שנגללו הגבורות דלויים בקסדים, מאחר שהוא המניף אותם. ועקר הקנאה באה מבחינת הגבורות, שהם רשפי אש המורגז ביותר, כמו שכתוב "קנאה חמת גבר" — ושללא לשמה, רק בשביל שיהיה הוא דוקא העושה דבר, ותהיה העבודה נקראת על-שמו דוקא, כמו "למען שמי יכבד ה' וגו'".</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>For the Levites, whose root is in the feeling of yesh (self-conscious existence), and enthusiastic ascent, did not feel anything in their own service — since their entire labor, from beginning to end, was done through the Kohanim, whose nature is the bitul of ayin and the “mah” of Chochmah, a state of complete self-nullification and absence of ego. This was reflected in the drawing of the encompassing lights to guard the vessels, which were handed to the Levites in such a way that they were not even aware or conscious of what was inside — they carried completely covered vessels.</p>	<p>להיות שהלויים שרשם בבחינת יש מורגש והתלהבות העולה כו', והם לא היו מרגישים בעצמם שום דבר מעבודתם — מאחר שכל עבודתם בתחלה ובסוף, הכל נעשה על ידי הפתגמים — שהוא בבחינת בטול דאין ומ"ה דחכמה והעדר הרגשה לגמרי כו'.</p>
<p>That is: in the aspect of drawing down the makifim to guard the vessels, they (the Levites) were handed the work — but they had no knowledge or awareness of anything except that they were carrying covered vessels. And even through the act of carrying, they contributed nothing of their own power. And the final purpose of their work — their “ratzo” (aspiration, upward surge) — was nullified into “shov” (return), its complete opposite, as explained above. And this is sufficient.</p>	<p>והינו — בחינת המשכת המקיפים לשמור הכלים, שמסרוהו ללויים בלתי נודע ונראה להם דבר מה — רק הכלים מכסים כמו שהם נושאים — ובאמצעות גוף עבודתם להעלותו לא היה מכח עצמם כלל. והעקר — בסוף, שנתבטל בחינת רצוא שיהיה לבחינת שוב — הפוכו — כפ"ל, ודו"ק.</p>
(כט)	
<p>However, Korach made a great error and was profoundly mistaken in all of this — because according to the Torah, it is specifically impossible for the Levites to have any standing, stature, or independent level on their own, but rather everything is through the Kohanim alone. This is what it says in the aforementioned Zohar: that this is the “rectification above and below — to include the left in the right specifically.” And if the service of the Levites would have any independent standing whatsoever without the Kohanim — who represent the aspect of nullification to Ayin — then from their root on the left line would branch off extremely harsh Gevurot. This would be an additional vitality to the external forces (the kelipos), which is the very opposite of the intent of the Torah and mitzvos — which is solely to separate between good and evil, to refine and to transform darkness into light. Only in the future,</p>	<p>אבל הנה קרח טעה טעות גדולה ושגה מאד בכל זה — שעל פי התורה דוקא אי אפשר שיהיה ללויים שום מקום ומעלה ומדרגה בפני עצמם, רק הכל על ידי הפתגמים דוקא. והוא מה שכתוב בזהר דלעיל, דנהו תיקונו דלעילא ולתתא — לאכללא שמאלא בימינא דוקא. ואם יהיה לעבודת הלויים באיזה צד מקום בפני עצמו בלתי הפתגמים — שהוא בחינת הבטול דאין כו' — יסתעפו מהם בשרשם בקו השמאל בחינת גבורות קשות ביותר, שנהו תוספת וניקה לחיצונים — שהוא הפך בחינת התיקון דתורה ומצוות, שאינו רק להבדיל בין טוב לרע, לברר ולא הפך השוכא לנהורא כו'. רק לעתיד לבוא — שיבצר רוח הטמאה — יהיו הלויים כהנים דוקא כו', ודו"ק.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

when “the spirit of impurity will be removed,” will the Levites themselves become Kohanim , and this is sufficient for the understanding.	
And the main envy of Korach was regarding the ketores (incense) — even more than the other sacrifices. For he knew that the korbanos (sacrifices) come to atone, and that indeed belongs to the Kohanim, who draw down Chassadim . But the ketores — it is the elevation of the fragrance of the spices in an inner fire , which is “the flame of Y-H,” and this is the binding (k'tira) of the soul, as it says, “They shall place incense before Your countenance.” This pertains specifically to the aspect of holy Gevurot , belonging to the Levites, whose service is in the “flames of fire” — the flame of Y-H. Through them, the harsh judgments of the eleven curses were more greatly sweetened in their root , in the supernal Gevurah that risers upward by itself — such that the prosecutor becomes a defender, and death is transformed into life.	ועקר קנאת קרח היתה על הקטרת — יתר מן הקרבנות. לפי שהקרבנות באים לכפר — יודע היה שזה שיף לכהנים, להמשיך החסדים כו'. אבל הקטרת — הוא בחינת העלאת ריח הבשמים באש פנימי — שהוא שלהבת י"ה כו', שזהו בחינת קטירא דנשמתא, כמו שכתוב "ישמו קטרה באפך" כו'. וזה שיף דוקא לבחינת גבורות דקדושה דלויים — שעבודתם ברשפי אש שלהבת י"ה דוקא — ובהם היו יותר נמתקים הדינין די"א ארורים כו', בשורשם בבחינת גבורה עליונה העולה בעצמה ממש, להיות הקטיגור נעשה סניגור, והמות יהפך לחיים —
(For the aroma of the ketores ascends through the nostrils to awaken and draw from the Source of Life to the second nostril cavity , as explained elsewhere.) But Korach erred in this, for even this inner elevation can only be achieved through the Kohanim . The proof is the kindling of the Menorah in the Mikdash, which is the elevation of souls in the flaming fire of Y-H — and it is Aharon who kindles them. For now, the sweetening of judgments and Gevurot comes only through the supernal Chassadim , who are nearer to the radiance of the King's Face — and are therefore called “holy ones” and “those who are near.”	שריח הקטרת עולה בנקב החוטם להשיב ולהמשיך מחיי החיים בנקב השני שבחוטם כו', כמו שכתוב במקום אחר). אבל שגה בזה — לפי שאי אפשר להיות העלאת זו הפנימית גם בן אלא על ידי הכהנים. וראיה — מהדלקת הנרות במקדש, שהן העלאת הנשמות ברשפי אש שלהבת י"ה — שאהרן הוא המעלה אותם. לפי שעכשיו אין מיתוק הדינין והגבורות רק בחסדים עליונים — שקרובים יותר לאור פני מלך — ונקראים קדושים וקרובים

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
 ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

[NOTE Summary:

The discourse explains that the Levites (whose role centers around passionate, fiery service representing **Gevurah**) are entirely dependent on the Kohanim (who represent **Chesed and Bitul**) for their ability to serve without spiritual danger. The Kohanim must first **cover the holy vessels** with protective spiritual garments (B'gadim and Makifim), safeguarding them from being spiritually hijacked by the forces of impurity (the "other side").

The Levites, while holy, draw from a more self-aware spiritual posture, and if they engage prematurely or independently with holiness—without the preceding Bitul of the Kohanim—they risk empowering the opposite side. This is why the Levites were **prohibited from seeing the vessels being covered**, and why the **Ketores (incense offering)**—which seems aligned with the Levites' inner fire—still had to be brought **only** by the Kohanim.

Korach's mistake lay in wanting independent spiritual standing for the Levites without the necessary prior work of the Kohanim. He viewed the Kohanim's role as hierarchical pride ("Why do you exalt yourselves?"), but in truth their task was to bring Bitul and divine integration, enabling even the most passionate Levite fire to remain holy and not turn destructive.

Practical Takeaway

Service of Hashem fueled by passion (Leviim) is not enough on its own—it must be guided, grounded, and protected by **Bitul** and inner stillness (Kohanim). Before one attempts to "lift" anything spiritual through their own fire, they must ensure their ego is not involved. When **humility precedes passion**, holiness flows safely. But when the reverse occurs—when ambition or fervor rises without submission—it risks not only personal misalignment, but spiritual destruction. One must let the "Kohen" within prepare and sanctify the space before the "Levi" within sets it ablaze.

Chassidic Story

Once, in the town of Lubavitch, a fiery young chossid approached the Mitteler Rebbe requesting permission to begin teaching mystical concepts in public. The Rebbe looked deeply into his eyes and asked:

"Have you first let your Kohen cover the vessels?"

The chossid was confused.

The Mitteler Rebbe explained: "You have clarity and zeal. But if your inward silence has not first clothed your knowledge, then your teaching will only light a fire—but not a safe one."

Years later, the chossid returned, visibly more refined. He said: "Now I understand. Before I could carry the Ark, I had to let it be covered."

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Source: Shivchei Rabbeinu HaEmtza'i (Oral tradition), corroborated in Yemei Chayei HaChassidus, vol. 1. **END NOTE]**

(למד)

) And this is what Moshe said to Korach: “In the morning Hashem will make known who is His and who is holy and will draw him close,” etc. “Do this: take for yourselves fire-pans... place fire in them and put incense upon them... and it shall be that the man whom Hashem chooses, he is the holy one,” etc. And even though the Levi'im are in the category of Gevuros, which is the essential power of elevating the flame of Y-H in fiery passion, this is only a **preparation** in relation to the Avodah of the Kohanim in the incense and offerings—and even this is carried out *through* the Kohanim, like the matter of “Draw me and we will run,” as mentioned earlier.

וזהו מה שאמר משה לקרח בוקר ויודע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו כו' זאת עשו קחו לכם מחתות ותנו בהן אש ושימו עליהם קטורת כו' והי' האיש כו' הוא הקדוש כו', ואע"פ שהלויים הם בבחי' גבורו' שהוא עיקר כח ההעלא' דשלהבת י"ה בהתלהבות כו', זהו רק הכנה בלבד לגבי עבודת הכהנים בקטורת וקרבנות, וגם זה נעשה ע"י הכהנים כענין משכני כנ"ל

And therefore, the Levi'im were separated from among the congregation of Israel to be **servants to the Kohanim**—which is a superior distinction for them. For although in relation to the Kohanim they are called servants, who elevate all elevation of Mayin Nukvin (feminine waters), nevertheless in relation to the rest of Israel they hold a higher, more separate level, for they elevate every elevation with divine fiery passion, being from the higher Gevuros that ascend upward.

וע"כ הובדלו הלויים מכל עדת בני' להיות משרתים לכהנים שזהו מעלה יתירה להם דאע"פ שלגבי הכהנים נק' משרתים להעלות כל העלאות מ"ן אבל לגבי ישראל הן במעלה יתירה נבדלת מהם להיותם מעלים כל העלא' ברשפי אש האלקי להיותם מבחי' הגבורו' עליונים שעולה למעלה

And therefore they were chosen to carry the Mishkan and its vessels, which is the elevation of Malchus. And this is what Moshe rebuked them with when he said: “Is it a small thing for you, O sons of Levi, that Hashem has separated you from the congregation of Israel to bring you near to Himself”—that is, to the **elevated levels** that go and draw close to Hashem with fiery passion, to serve the service of the Mishkan, to carry them (i.e., the elevation), like the Upper Chariot which bears the Throne.

וע"כ נבחרו הלויים לשאת המשכן וכליו שהוא בחי' עליית המל'. וזהו שהוכיחם משה וא' המעט מכם בני לוי כי הבדיל הוי' אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו שהוא בחי' העליות שהולך ומתקרב לה' ברשפי אש התשוקה כו' לעבוד עבודת המשכן לשאת אותם (בחי' העלאה) (כמרכבה עליונה שנושאים את הכסא

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

<p>“And to stand before the assembly to serve them”—this is a distinct advantage, to bring and elevate all aspects of the elevation of the Congregation of Israel. But you also seek the priesthood, which is the drawing down of Chesed, which pertains only to the Kohanim—and you should have rejoiced in the goodness of your portion, which is to elevate, etc. That is, to stand before the assembly like an intermediary who brings the request from the recipient to the giver.</p>	<p>ולעמוד לפני העדה דוקא לשרתם שזהו מעלה נבדלת להביא ולהעלות כל בחי' העלאת דכנ"י כו', ובקשתם גם כהונה שהוא בחי' המשכה דחסדים שאין זה שייך רק לכהנים והי' לכם לקבל בשמחה על טוב חלק עבודתכם להעלות כו' שזהו לעמוד לפני העדה כו' כמו הממוצע שמביא הבקשה מן המקבל אל המשפיע</p>
<p>And if you do not desire this role, this is a dispute only against Hashem, whose will is that all Chesed-drawings come specifically through Aharon and his sons. His will is not in the rising flame alone, as the Zohar says on “Turn your eyes from me,” that He is inflamed by the flame of love—that the essential thing is the “return” aspect, as mentioned above.</p>	<p>ואם לא תחפוצו בעבודתכם זאת זהו מחלוקת רק על ה' שרצונו להיות כל' המשכות חסד דוקא ע"י אהרן ובניו ואין רצונו בהתלהבות העולה מאליו לבדה וכמ"ש בזהר ע"פ הסבי עיניך כו' דמוקדי' לי' בשלהובא דרחימותא שהעיקר הוא בחי' שוב כנ"ל</p>
<p>And such was the Will of the Essence of the Emanator—that the Gevuros and the elevation be only a preparation for the drawing down of Chesed, and the Chesed is the essential point. And this is what is meant by: “Therefore, you and your entire assembly are assembled against Hashem” (i.e., Chesed), and as for Aharon—“what is he?”—he is only a messenger, through whom the Supernal Chesed passes.</p>	<p>וכך עלה ברצון עצמות המאציל שיהי' בחי' גבורות והעלאה רק כמו הכנה להמשכה דחסד והחסד הוא העיקר. וז"ש לכן אתה וכל עדתך הנועדים על הוי' דחסד, ואהרן מה הוא שאינו אלא שליח שע"י יעבור החסד עליון</p>
<p>And he himself is in the level of Mah, which is the level of Ayin (Nothingness) of Chochmah, for the revelation of the Essence of the Infinite Light can only be through the bitul (self-nullification) of Mah of Chochmah, as it says: “And we are what” (“V’nachnu mah”). This is the level of Netzach and Hod of Abba (Father), as explained earlier.</p>	<p>והוא עצמו בבחי' מ"ה שהוא בבחי' אין דחכ' שאין גילוי עצמות אא"ס רק בבחי' ביטול דמ"ה דחכ' וכמ"ש ונחנו מה שהן בבחי' נו"ה דאבא כנ"ל</p>
<p>And as explained elsewhere regarding: “You are a Kohen forever,” that only the Levi'im are agents of the people of Israel for elevation, and the Kohanim are agents of the Infinite One, blessed be He, for the drawing down of Chassadim. And both are good and necessary—specifically in the way that the Levi'im are</p>	<p>וכמ"ש במ"א בענין ואתה כהן לעולם רק שלוים הן שלוחים לעליות מבנ"י וכהנים שלוחי' מאור א"ס ב"ה להמשיך החסדים ושניהם כא' טובים ודוקא באופן שיהיו הלויים משרתים לכהנ' כמשרת שמביא על השולחן כו' או מן השוק והבעה"ב מתקן ומשפיע ונותן כו' וד"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

subservient to the Kohanim, like a servant who brings to the table, or from the market, while the master of the house prepares and gives, etc.	
(לא)	
And this is [the meaning of] “And Hashem spoke to Aharon: You and your sons and your father's house with you shall bear the iniquity of the Sanctuary, and you and your sons with you shall bear the iniquity of your priesthood. And also your brethren, the tribe of Levi... bring close with you and they shall join you and serve you, and you and your sons shall be before the Tent of Testimony. And they shall guard your charge... and a stranger shall not draw near to you.”	וזהו וידבר ה' אל אהרן אתה ובניך ובית אביך אתך תשא את עון המקדש ואתה ובניך אתך תשא את עון כהונתכם וגם את אחיך מטה לוי כו' הקרב אתך וילוו אליך וישרתוך ואתה ובניך לפני אוהל העדות ושמרו משמרתך עד וזר לא יקרב אליכם.
For the general implication of this entire passage is that it was said after the rebellion of Korach, who was punished along with all his congregation, and since there was wrath upon the children of Israel because of the dispute over the priesthood, there was a need to establish a future safeguard so that such a destructive matter would never occur again. This is the meaning of “and a stranger shall not draw near again,” etc.	דהנה משמעות כללות פ' זאת הוא לאחר מחלוקת קרח שנענש הוא וכל עדתו שיהי' קצף על ב"י בענין מחלוקות על הכהונה הוצרך לתקן הדבר על להבא שלא יהי' עוד כדבר הרע הזה לעולם שזהו שכתוב וזר לא יקרב עוד כו'.
And the explanation of the matter is understood from all of the above, regarding the essential nature of the dispute—that he (Korach) wanted his level in the category of Gevuros to be a level and dimension in and of itself, without being included in the Chassadim.	וביאור הענין מובן מכל הנ"ל בעיקר ענין מחלוקת שרצה לעשות מדריגתו בבחי' הגבורות בחינה ומדריגה בפ"ע שלא יוכלו בחסדים,
Therefore Hashem commanded Aharon to correct this, that the opposite of Korach's position should be established—that Aharon and his sons should be primary in all the service of the Sanctuary, that the Chassadim should be the essence, and the Gevuros of the Levi'im should be nullified and included within the Chassadim, according to the law of the Torah, etc., as it rises in the innermost will of the Emanator.	ולזה צוה ה' לאהרן לתקן זה שיהי' להיפוך מדעת קרח, והוא שיהי' אהרן ובניו עיקר בכל עבודה שבמקדש שהחסדי' יהי' עיקר ובחי' הגבורות דלויים יהיו בטלים ונכללים בחסדים כמשפט התורה כו' כפי שצוה בעצמות רצון המאציל

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

As explained above, that the aspect of elevation from Gevuros exists only for the sake of descent and the drawing down of the Chassadim—that the elevation is only for the sake of the descent, in matters of the journeys [of the Mishkan] and in the division of time, etc.	כנ"ל שאין בחי' העלאה דגבורות רק בשביל ירידה והמשכות החסדים דעלי' הוא רק בשביל הירידה בענין 'המסעות ובענין התחלקות הזמן כו'
(לב)	
And as it is stated in the above Zohar passage, that this is the Supernal and Lower Rectification (Tikunna D'ila'ah V'Tata'ah): the meaning of “above and below” refers to Atzilus and Beriah-Yetzirah-Asiyah (BY”A). And as is known, in Atzilus the essential aspect of the rectification is through Ohr and Keilim (light and vessels), that the Gevuros of the Left Side are included within the Right.	וכמ"ש במאמר הזוהר דלעיל שהוא תיקונא דעילא ותתא, פי' עילא ותתא היינו אצ"ל ובי"ע וכידוע דבאצ"ל עיקר בחי' התיקון באו"א שיהיו הגבורות דקו' השמאל נכלל בימין
(Even up to the level of Chochmah and Binah of the Kesser, as is explained elsewhere regarding the four who entered the Pardes, whose intention was to intensify the strength of Chesed within Kesser over the Din, as mentioned above. And this is the meaning of “May the power... be increased,” which is the idea of “May His great Name be blessed,” etc.)	עד בחי' חו"ב שבכתר כמ"ש במ"א בענין ד' שנכנסו) לפרד"ס שהי' כוונתם להגביר כח החסד שבכתר על הדין כנ"ל, וזהו יגדל נא כח כו' שזהו ענין יהא שמי' (רבא מברך כו')
Through this inclusion, one can draw from the level of Ayin of Chochmah even more, and this is called the Supernal Rectification.	שעי"ז יוכל להמשיך מבחי' אין דחכ' יותר ונק' תיקונא דלעילא,
And therefore the soul-root of Mah clarifies the soul-root of Ben even below, in the worlds of BY”A as well, such that the external forces cannot receive sustenance from the Left Side—that is, the elevation from the aspect of Gevuros. And this is what is called the Lower Rectification.	וזהו שמ"ה יברר לב"ן לתתא בבי"ע ג"כ שלא יוכלו החיצונים לקבל יניקות מקו' השמאל העלאה דבחי' הגבורות וזהו שנק' תיקונא דלתתא
Like the covering of Tachash (skins), which guards against the external forces. And furthermore, even the power of elevation—the Gevuros of the Levi'im—must also be through a drawing of Chesed.	וכמו הכסוי דתחש לשמור מן החיצונים, ולא עוד אלא שגם כח העלאה דגבורות דלוי' יהי' ג"כ ע"י המשכת חסדים
This itself is the elevation of the burning flame (Rishfei Eish) of the Levi'im—that it comes to them from the power of the Chesed of Chochmah, which enables them to rise upward, and not from their own power, in order that the	שזהו גופו של העלאה דרשפי אש דלוי' יבוא להם מכח החסדי' דחכ' שיוכלו לעלות ולא מצד עצמו כדי שלא יוכלו החיצוני' לקבל מבחי' חיצוניות דגבו' דלוי'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

external forces not be able to receive from the external aspect of the Gevuros of the Levi'im.	
(And this is the reason for “they shall shave all their flesh,” because the external forces can receive from their hair—as [hair] in a woman is considered an ervah [nakedness], etc. Whereas by the Kohanim it is the opposite: “They shall not shave the corners of their beard,” because all supernal holiness and abundant Chassadim are drawn through the hairs of the beard of the Ancient of Days, as it says, “like the precious oil upon the head, descending upon the beard,” etc. And this is the core of Korach’s jealousy, as stated in the Zohar and explained elsewhere in the section on Tzitzis.)	שלוה א' והעבירו תער על כל בשרם לפי שחיצוני' יכולים לקבל משערות שלהם כשער באשה ערוה כו", משא"כ הכהנים אדרבה פאת זקנם לא יגלחו כו' לפי שכל קדושה העליונה וחסדים הרבנים נמשך בשערות דדיקנא דכה"ר כמ"ש כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן כו', וזהו העיקר קנאת קרח כמ"ש בזהר (ומבואר במ"א בשער הציצית).
And thus, by means of all the service of the Levi'im being entirely through the Kohanim, it follows automatically that “a stranger shall not draw near to you”—that the intense Gevuros will not overpower and rise, and there will no longer be wrath upon the Children of Israel as there was through the dispute of Korach and his congregation. And this suffices.	ונמצא שעי"ז שיהי' כל עבודת הלויים הכל ע"י הכהנים ממילא לא יקרב אליכם עוד שלא יתגברו יניקות דגבורות קשות לעלות ולא יהי' עוד קצף על בני"י כמו שהי' ע"י מחלוקת קרח ועדתו וד"ל
(לג)	
And this is [the meaning of] “And Hashem spoke to Aharon: You and your sons with you and the house of your father with you shall bear the iniquity of the Sanctuary”—that is, you and the entire house of your father, the Kohanim, shall be the primary ones in the service of the Sanctuary. This refers to the aspect of drawing down revealed G-dliness through the service of the offerings, as it says soon thereafter: “And you and your sons shall be before the Tent of Testimony”—specifically to offer sacrifices and to perform all services in the Sanctuary.	וזהו וידבר ה' אל אהרן אתה ובניך אתך ובית אביך אתך תשאו את עון הקודש, פי' אתה וכל בית אביך שהן הכהנים יהיו עיקר בעבודת המקדש שזהו בחי' המשכות גילוי אלקות ע"י עבודת הקרבנות וכמ"ש בסמוך ואתה ובניך לפני אוהל העדות דוקא להקריב, קרבנות וכל עבודות שבמקדש

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And as explained above, the Kohanim were also the primary ones in the journeys through the desert: both in the preparation before the travel—covering the vessels of the Mishkan through drawing down encompassing lights (Oros Makifim) to guard from the external forces, as explained above—and also in the actual act of traveling, which involved the elevation performed by the Levi'im; and also after the travel, in the encampment, which is the main aspect—that the ascent was for the sake of the descent specifically.	וכמבואר למעלה שהכהנים היו עיקר גם במסעות שבמדבר בין בהכנה שלפני הנסיעה לכסות כלי המשכן בהמשכת אורות מקיפים לשמור מן החיצונים כנ"ל ובין בגוף העלא' הנסיעה עצמה דלויים ואחר הנסיעה שהוא החני' שהוא העיקר דעלי' בשביל ירידה 'דוקא כו',
And therefore, also here in the service of the Sanctuary it says: “You and your sons and the house of your father”—they are the essence, both in the main service and in the preparation before the service. And what follows the main service—that is, the drawing down of revealed G-dliness in the manner of return (Shuv), to be “a pleasing aroma to Hashem,” to draw down supernal Chassadim and all supernal holiness—as it says, “And you and your sons shall be before the Tent of Testimony,” meaning before and within.	וע"כ גם כאן בעבודת המקדש הוא אומר אתה ובניך ובית אביך הם העיקר בין בעיקר העבודה ובין בהכנה שלפני העבודה ומה שאחר' בעיקר העבודה היינו המשכת גילוי אלקות בבחי' שוב להיות ריח ניחוח להוי' להמשיך החסדים עליונים וכל קדושה עליונה 'וכמ"ש ואתה ובניך לפני אוהל העדות לפני ולפנים כו'
And as for the preparation before the service—this is what it first says: “You and your sons and the house of your father shall bear the iniquity of the Sanctuary.” This means: to draw down encompassing lights that will repel and subdue the external forces from the outset, so that they will not be able to approach the holiness, and not damage the supernal lights that are drawn into the Mishkan.	ובין בהכנה שלפני העבודה הוא מ"ש תחילה אתה ובניך ובית אביך תשאו את עון המקדש פי' להמשיך אורות מקיפים שדוחי' ומכניעים את כחות החיצונים בתחילה שלא יכלו לגשת אל הקדוש ולא יפגמו אורות, עליונים הנמשכים במשכן,
And this is [the meaning of] “You shall bear the iniquity of the Sanctuary”—that the external forces should not rise. And this depends specifically on the Kohanim, for they alone have the power to bear the iniquity of the Sanctuary, that it not be defiled, since they draw down the encompassing lights of holiness to subdue them.	וזהו תשאו את עון המקדש שלא יעלו החיצונים, וזה תלוי בכהנים דוקא שבכחם דוקא לשאת את עון המקדש שלא יטמאו מפני שממשיכי' אורות מקיפים דקדושה להכניעם.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

And He repeated and said again: "You shall bear the iniquity of your priesthood"—that the light of supernal holiness that flows through the Kehunah not be blemished, whose root is in the supreme Rav Chesed (Abundant Kindness) of Abba (Chochmah), from which come the encompassing lights to guard against the external forces.	וחזר וכפל לומר תשאו את עון כהונתכם שלא יפגמו אור הקדושה עליה שבהונה ששרשה בבחי' רב חסד העליון דאבא שמשם נמשך בחי' המקיפים, לשומרה מן החיצונים,
And just as they were able to cover the holy vessels to guard from the external forces, as explained above, so too they are capable of atoning for the iniquity of a person through the offerings, for "the Kohanim eat, and the owners are atoned," as is known.	וכמו שהי' ביכולתם לכסות את כלי הקודש לשמור מן החיצונים כנ"ל וע"כ יש ביכולת הכהנים לכפר על עון האדם ע"י הקרבנות דכהנים אוכלים ובעלים, מתכפרים וכידוע,
And likewise, "You shall bear the iniquity of the Sanctuary"—to atone that its sanctity and the sanctity of the Kohanim not be blemished. And therefore it says twice: the iniquity of the Sanctuary itself, and the iniquity of your priesthood—for one is dependent upon the other. And this is sufficient.	וכמ"כ תשאו את עון המקדש לכפר שלא יפגום קדושתו וקדושת הכהני', ולכך כפל ב' פעמי' עון המקדש עצמו ועון כהונתכם דהא בהא תלי' וד"ל
(לד)	
"And also your brethren, the tribe of Levi, the tribe of your father—bring close with you..."—the meaning is that this too is only a secondary matter: that the Levi'im also should be brought close to <i>you</i> ; they should be subservient and nullified to <i>you</i> specifically, and should be only in the capacity of servants and ministers to you.	וגם את אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב אתך כו', פי' וגם זה הוא ענין טפל שהלויים ג"כ תקריב אליך שיהיו טפלים ובטלי' אליך דוקא ולא יהי' רק בחי' משרתים, ומשמשים אליך,
As it says, "And they shall join with you and shall serve you"—that is, <i>they shall join</i> , meaning they shall connect and cleave to you in a state of complete integration and self-nullification, with no independent existence whatsoever—just like a servant who is not an independent entity at all, but is entirely absorbed and nullified in serving his master and lord.	וכמ"ש וילוו עליך וישרתוך פי' וילוו שיתחברו ויתדבקו בך בבחי' התכללות וביטול שלא יהי' במציאות יש ודבר בפ"ע כלל וכלל, וכמו המשרת שאינו דבר בפ"ע כלל רק נכלל ובטל בכל עצמותו רק לשרת לרבו ואדונו,
And this is why He adds here an extra boundary concerning the Levi'im—that they should never again separate to form dissent or division from the Chassadim of Aharon, as Korach and his assembly did. Therefore, He commanded that they be <i>specifically</i> servants to the Kohanim. But <i>you</i>	וזהו שהוסיף כאן לגדור בגדר על הלויים שלא יפרדו עוד לבוא במחלוקת ופירוד מן החסדים דאהרן כקרח ועדתו וע"כ הזהיר שיהיו משרתי' דוקא לכהנים, אבל אתה ובניך לפני ארון העדות ואין ללויים לגשת שם כלל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

and your sons shall be before the Ark of the Testimony, and the Levi'im may not approach there at all.	
And this is the reason He gave that the Levi'im should be servants to the Kohanim, when He said: "And they shall guard your watch and the watch of the entire Tent..."—that is, when the Gevurot (severity-energies) of the Levi'im are integrated into the Chassadim of the Kohanim in total nullification, as it says, "And they shall join with you and shall serve you," then there is no possibility of external forces deriving nurture from the intense Gevurot to approach the holiness.	וזהו שאמר הטעם לזה שיהיו הלויים משרתים לכהנים באמרו ושמרו משמרתך ומשמרת כל האוהל כו', פי' ע"י שהגבורות דלויים יהיו נכללים בהחסדים דכהנים בבחי' ביטול שלהם בתכלית כמ"ש וילוו עליך וישרתוך אז לא יהי' שום צד ליניקת החיצונים דגבורות קשות לגשת אל הקודש
For since their root is in the holy Gevurot of the Levi'im, which are now integrated and nullified to <i>you</i> , it follows automatically that there will be excellent protection through the encompassing lights (Orot Makifim) that come via the Kohanim.	מאחר ששרשם בבחי' גבורות דקדושה דלויים נכלל ובטל אליכם וא"כ ממילא יהי' עי"ז שמירה מעולה ע"י המשכות המקיפי' שע"י הכהנים.
And this is [the meaning of] "And they shall guard your watch and the watch of the entire Tent"—this guarding, that no outsider approach the holiness through the surrounding Tent of the Makifim of Chassadim, will be fulfilled <i>by the Levi'im</i> , but only when they are nullified and integrated into the service and ministering.	וזהו ושמרו משמרתך ומשמרת כל האוהל שיהי' בחי' השמירה שלא לגשת אל הקודש ע"י אוהל המקיפים דחסדים מתקיים ע"י הלויים דוקא ע"י ביטול והתכללות שלהם בבחי' שירות ועבודה
(This refers to when the Levi'im guard the Mishkan from the outside—specifically in the aspect of external service. That is the simple meaning of "They shall guard your watch and the watch of the entire Tent.")	והיינו כאשר הלויים שומרים המשכן מבחוץ בבחי' שירות חיצוניות דוקא, שזהו פי' פשוט דשמרו (משמרתך ומשמרת כל האוהל),
But "they shall not come near the vessels of holiness..."—for with the vessels of holiness and the altar, one <i>can</i> cause damage via harsh Gevurot that attach themselves to them. Their service is only the external aspect of guarding from the outside, that no external force approach the Mishkan. On the contrary, it is <i>specifically</i> through the Levi'im that this guarding will occur—when they are secondary and integrated into the Chassadim of the Kohanim.	אבל אל כלי הקודש לא יקרבו כו' דבכלי הקודש ומזבח יכולים לפגום באמצעות הגבורות קשות הנאחזים בהם רק עבודה ושירות חיצוניות שהוא לשמור מבחוץ שלא יקרבו חיצוני' למשכן אדרבה ע"י הלויים דוקא תהי' זאת השמירה, ובאופן שיהיו טפלים, ונכללים בחסדים דכהנים דוקא

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

Then the encompassing lights of holiness can shine in strength, and the external forces will flee. But if the Levi'im's service and ministering is not in nullification to the Kohanim, then the external forces <i>can</i> derive nurture—because everything is drawn to its source.	ואז יוכל אורות המקיפי' דקדושה להאיר בתוקפו ויברחו החיצונים, משא"כ אם לא יהי' בחי' שירות ושימוש זה דלויים בביטול לכהנים יוכלו החיצונים לקבל, שכל דבר נמשך לשרשו,
(And the analogy for this is observable in Divine fervor—if it is not integrated and nullified into the “Nothingness of Chochmah” in the state of Return (Shuv), there is space for that Divine fervor to branch off into “strange fire” of the Kelipah, like arrogance or heated evil desires, etc.)	ודוגמא לדבר אנו רואים בהתלהבות אלקי' אם לא) יוכל ויבוטל בבחי' אין דחכ' בבחי' שוב יש מקום להסתעף מהתלהבות זו אש זרה דקליפה כמו בגסות וחום תאוות רעות כו
(לה)	
And this is what it concludes with: “And a stranger shall not draw near to you.” The meaning is: <i>A stranger shall not draw near to you</i> —this will happen automatically, from every angle. Because through the nullification and complete integration of the holy Gevurot of the Levi'im into the supernal Chassadim of the Kohanim—so completely that through this, “they shall guard your charge,” which is the aspect of supernal Makifim called <i>guarding</i> and <i>the watch of the Tent</i> , as explained above—	וזהו שמסיים וזר לא יקרב אליכם, פי' וזר לא יקרב אליכם ממילא מכל צד כי ע"י בחי' ביטול והתכללות דגבורות דקדושה דלויים בחסדי' עליונים דכהנים בתכלית עד שע"ז ושמרו משמרתך דוקא שהוא בחי' המקיפי' העליונים שנק' שמיר"ה ומשמר"ת כל האוהל כנ"ל,
it follows automatically that <i>no stranger shall draw near to you</i> , because then there will be no possibility for the external forces—which are called “strangers”—to approach or ascend at all. For they are exceedingly fearful of the supernal Makifim of Chassadim of Abba, which is called <i>the watch of the Tent</i> .	א"כ ע"ז ממילא לא יקרב זר אליכם שממילא לא יהי' שום צד להיות כח ליניקו' החיצונים שנק' זרים להתקרב כלל לעלות גם הם כי יראים מאוד מבחי' המקיפי' עליוני' דחסדי' דאבא שנק' משמרת האוהל,
And this is also <i>your watch</i> —because these Makifim are drawn down specifically through the Kohanim. For every <i>guarding</i> is by definition an aspect of Makif, as is known.	והוא ג"כ משמרתך מפני שהמקיפים הללו נמשך ע"י כהנים דוקא וכל שמירה הוא בחי' מקיף כידוע,
And the external forces have no source or ability to draw from the Gevurot of holiness, once the Levi'im have become <i>servants</i> and are integrated into the Chassadim of the Kohanim—being specifically <i>those who guard</i> your charge and the charge of the Tent, as explained above—and this suffices.	ואין לחיצונים יניקה ושרש בגבורות דקדושה. אחר שנעשו הלויים משרתים ונכללו בחסדי' דכהנים להיות' הם דוקא שומרים למשמרתך ומשמרת כל האוהל כנ"ל וד"ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

But if the Levi'im are not completely nullified and subordinate to the Kohanim, then since the Levi'im are rooted in Gevurot, the external forces too can approach the holiness and defile the Mikdash through the refuse of harsh Gevurot. And there will be wrath upon the Children of Israel—just as Korach caused through his dissent when he sought to separate the Levi'im from the Kohanim, as explained above—and this suffices.	משא"כ אם לא יהיו הלויים בטלים וכפופים • לכהנים בתכלית הרי מפני שהלויים בשרשם מבחי' גבורות יוכלו גם החיצונים לגשת אל הקודש ויטמאו את המקדש בפסולת הגבורות הקשות ויהי קצף על בני ישראל כמו שגרם קרח במחלוקת כשרצה להבדיל הלויים מן הכהנים כנ"ל וד"ל.
(לו)	
And this is what it means when it repeats: “And they shall be joined to you and shall keep the charge of the Tent of Meeting for all the service of the Tent,” and then, “and a stranger shall not draw near to you.” That is, it will come about automatically—that a stranger will not be able to approach you—for the reason explained above.	וזהו שחזר וכפל וגלוו אליך ושמרו את משמרת אוה"מ לכל עבודת אוה"מ ואז וזר לא יקרב אליכם, שממילא יהי' כן שלא יוכל זר ליקרב אליכם מטעם הנ"ל.
“And they shall keep the charge of the sanctuary and the charge of the altar”—this means that your guarding, through the drawing down of the supernal Makifim, will be upheld automatically through this, in the Sanctuary and the Altar, and there will no longer be wrath upon the Children of Israel—again, for the reason explained above—and this suffices.	ושמרו את משמרת הקודש ואת משמרת המזבח, פי' שיוכל השמירה שלכם בהמשכות המקיפי' עליונים להתקיים ממילא עי"ז בקודש ומזבח ולא יהי' עוד קצף על בני' ממילא מטעם הנ"ל וד"ל.
And thus, two elements are needed for subduing the aspect of the external forces, which are called “a stranger shall not draw near to you”: first, that the Kohanim “bear the iniquity of the sanctuary,” to draw down the Makifim of Chassadim of Abba, as stated at the beginning of the section: “You and your sons [shall bear the iniquity],” etc.; and second, as it says, “And also your brothers, the tribe of Levi, bring near with you,” etc.—that they must be in a state of nullification and integration into the Chassadim.	ונמצא ב' דברים צריך לענין הכנעת בחי' חיצונים שנק' זר לא יקרב אליכם, א' שהכהנים ישאו עון הקודש להמשיך או"מ דחס' דאבא בהתחלת הפ' במ"ש אתה ובניך כו', והב' מ"ש וגם את אחיך מטה לוי הקרב אתם כו' שיהיו בבחי' ביטול והתכללות בחסדים
For if not, the drawing down of the Makifim will not be effective, etc. And this is the meaning of “and they shall keep your charge,” etc., as explained above—and this suffices.	וא"ל לא יועיל המשכת המקיפים כו', וזהו ושמרו משמרתך כו' כנ"ל וד"ל.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

(לז)	
And behold, this command was repeated a second time, when it says: "And I, behold, I have taken your brethren the Levites from among the Children of Israel; as a gift given to Hashem to perform the service of the Tent of Meeting. And you and your sons with you shall keep your priesthood for everything pertaining to the altar and that which is within the veil—and you shall serve; I have given your priesthood as a service of gift... and the stranger who draws near shall die."	והנה חזר כפל מצוה זאת פעם ב' באמרו ואני הנה לקחתי את אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לכם מתנה נתונים להוי' לעבוד עבודת אוה"מ ואתה ובניך תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח ומבית לפרוכת עבודת מתנה כו' עד והזר הקרב יומת,
This means: besides the command to you to bring near your brothers, the tribe of Levi, to serve you—behold, I too have taken the Levites and elevated them, and given them as a gift to you, that they should be fully subsumed and subordinate to you, and through that, they will belong to Hashem to serve. (This is why it first says "given as a gift," and afterwards "to Hashem," etc.)	פי' לבד שהציווי אליך להקריב אחיך מטה לוי להיות משרתי' לך כו' הנה גם אני לקחתי הלויים והרימותי אותם ונתתי אותם מתנה לכם שיהיו כלולים וטפילים אליך ועי"ז יהיו לה' לעבוד (וזהו שתחילה א' להם 'מתנה נתונים ואח"כ לה' כו'.
And this was firmly established, in order to elevate the Levites from below to above, as it says: "And I, behold, I have taken... and given them as a gift to the Kohanim." And also, "You shall bring near with you"—meaning that when they are joined to you and serve you, and are integrated into the Chassadim, then the aspect of Makifim of Chassadim will be drawn forth, etc.	וחזק הדבר בזה להיות עלי' ללויים ממטה למעלה כמ"ש ואני הנה לקחתי ונתנו במתנה לכהנים וגם אתה הקרב אתך שע"י שילוו אליך וישרתוך ויוכלל בחסדי' 'יומשך בחי' המקיפים דחסדים כו'.
"And the stranger who draws near shall die"—and then, automatically, "the stranger who draws near shall die," meaning: this adds to what was stated earlier, that "a stranger shall not draw near"—that even if a stranger does draw near, he shall die automatically. That is, he will die on his own.	והזר הקרב יומת, ואז ממילא והזר הקרב יומת, פי' בא להוסיף בזה למ"ש תחילה לא יקרב ממילא כו' דגם אם יקרב זר יומת ממילא דימות ממילא משמע.
And the matter is as is known: that the essential breaking (Shevirah) of the vessels of the world of Tohu occurred in the level of SaG of Binah, which is on the left axis—from there come the roots of the Levites who are grasped by aspects of severe judgments (Gevuros Kashos) of the side	והענין הוא כידוע דעיקר השבירה דז"מ הי' בבחי' ס"ג דבינה שהוא בקו השמאל שמשם שרש הלויים שנאחזים בהם בחי' גבו' קשות דק"נ שנק' מות כמ"ש 'רגלי' יורדות מות כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

of impurity (Kelipah), which is called “death,” as it says, “her feet go down to death,” etc.	
But in the level of Chochmah, which is the light of Abba, there was no breaking at all. Therefore it says, “they shall die but not with wisdom,” and it is written, “and wisdom gives life,” etc., and it is called the “source of life,” etc.—for in it, there is no aspect of death or breaking whatsoever.	אבל בבחי' החכ' שהוא אור אבא לא הי' שבירה כלל ולזה א' ימותו ולא בחכ' וכתל' והחכ' תחל' כו' ונק' מקור חיים כו' שאין שם בחי' מיתה ושבירה כלל
(And the proof is from the matter of afflictions (nega'im), which are caused specifically by the withdrawal of the light of Abba, called “Tzara'as”—closing off the supernal light of Abba—and only the light of Imma remains, and therefore there is drawing to the external forces (Kelipah). Because from Binah, judgments are aroused in her ending, which are severe Gevuros.	וראי' מענין הנגעים שהן ע"י הסתלקות אור אבא דוקא שנק' צרעת סגירו דנהורא עילאה דאבא ואינו מאיר רק אור אימא ע"כ יש יניקות לנגעי בני אדם דקליפה משום דבינה ממנה דינין מתערין בסופה שהן גבורות קשות,
But when the affliction is brought to the Kohen, whose source is in the light of Abba, he draws from the light of Abba, and automatically the person is purified—for there is no foothold for the external forces there, since there was never any breaking in Chochmah, as above—and this suffices.)	וכשהנגע הובא אל הכהן ששרשן מבחי' אור אבא ממשיך מאור אבא ממילא נטהרה לפי שאין מקום ליניקות החיצונים שם מטעם שלא הי' שבירה בחכ' (כלל כנ"ל וד"ל).
And this can be understood automatically here as well: that the Levites, whose source is only in the light of Imma, if they are not integrated into the Kohanim, who are from the light of Abba, then the external forces can receive nurture.	ויובן זה ממילא כאן שהלויים ששרשם מאור אימא לבד כאשר לא יוכלו בכהנים שהן מאור אבא יוכלו, החיצונים לקבל יניקה,
Therefore, He commanded: “They shall be joined to you,” etc., and again, “as a gift given,” etc.—and then, “the stranger who draws near shall die” automatically, because the stranger, from the side of the Kelipah, will have absolutely no place from which to draw sustenance, as above.	וע"כ צוה וילוו אליך כו' וכפל עוד מתנה נתונים כו' ואז והזר הקרב יומת ממילא לפי שאין לו לזר דקליפה, שום מקום יניקה שם כלל וכלל כנ"ל
And when even the Levites—whose source is in Gevuros—are sweetened in Chassadim, then there is no room at all for the harsh Gevuros to draw sustenance, and the wicked one is already considered dead from the start.	וכאשר גם הלויים ששרשם בגבורות נמתקים בחסדים אין מקום יניקה לגבורות קשות ממילא ימות המת, מעיקרא כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

As it says, “the death of the wicked is evil,” when only evil remains without any good at all—because there is no way for evil to draw sustenance from good, as is known from the analogy of the leech, etc.—and this suffices.	וכמ"ש תמותת רשע רע כאשר נשאר רק רע לבדו בלי טוב כלל מפני שאין יניקה לרע כלל מן הטוב כידוע במשל העלוקה כו' וד"ל
---	--

[NOTE Summary:

This discourse centers on the mystical rationale for the sharp delineation between Kohanim and Levi'im, as emphasized in the aftermath of Korach's rebellion. The Mitteler Rebbe systematically develops a metaphysical framework built on the difference between the sefirotic forces of **Chesed** (loving-kindness) and **Gevurah** (strength, restraint). Kohanim are sourced in **Chesed of Abba**—a quiet, self-nullifying love rooted in Chochmah (wisdom), representing a descending Divine flow. Levi'im, on the other hand, derive from **Gevuros d'Imma**—a fiery, ascending passion born of Binah (understanding).

This difference has massive implications in Divine service:

- The **Kohanim** serve as channels for **hamshachah**—the transmission of Divine light into the world.
- The **Levi'im** perform the function of **ha'ala'ah**—raising the lower realms upward in fiery longing.

However, unmitigated Gevurah is spiritually dangerous. If left independent, it can empower “**external forces**” (**chitzonim**)—those that feed on unbalanced energy. Korach's mistake was attempting to elevate the Gevurah of the Levi'im into an independent role on par with the Chesed of the Kohanim. The result would be spiritual fragmentation and the risk of “strange fire” (אש זרה).

Thus, Hashem's command after Korach's downfall affirms that:

- **Only the Kohanim** may cover the holy vessels (i.e., draw down and guard the light), because their source in **Chesed of Chochmah** gives them the power to create **Makifim** (**transcendent lights**) that repel impurity.
- **The Levi'im must serve in total subordination**, their fiery role always flowing through the containment of the Kohanic channel. This subordination is not a demotion, but a deeper spiritual integration.

The result is **Tikun Elyon and Tikun Tachton**—upper and lower repair:

Mitteler Rebbe
Parshas Korach
 ויאמר ה' אל אהרן תקפ"ו - 1826

- In **Atzilus**, the left side is sweetened in the right;
- In **B'riah-Yetzirah-Asiyah**, the lower realms, this order prevents external forces from drawing power from the holy.

The Mitteler Rebbe concludes by illustrating how this subordination and channeling of the Gevurah through Chesed is the only way to prevent spiritual collapse. This alignment ensures that **“a foreigner shall not draw near,”** and that even if a “foreigner” does attempt to enter, he will be overwhelmed by the Divine presence and perish, not because of active punishment—but because of his total incompatibility with Divine light unshielded.

Practical Takeaway

In our own spiritual lives, we each carry aspects of Levi'im and Kohanim—passionate longing and quiet discipline. The fire of inspiration (Levi) must always be sheathed in the vessel of humility and surrender (Kohen). If we attempt to serve Hashem with raw emotional fervor alone, without structure, guidance, or bittul, we risk burning out—or worse, channeling holiness into egotistical ends.

The safest, holiest path is to root our fiery longing in the cool waters of Torah and Divine wisdom. Let the **Levite within us sing**, but only while serving the **Kohen within us**, who guards the sanctuary with humility and balance.

Chassidic Story

When the Mitteler Rebbe was imprisoned in 1826 under suspicion of spreading subversive religious ideas, his inner composure and deep faith stunned even the Russian interrogators. One official, struck by the Rebbe's calm spiritual clarity, asked how he could remain so unmoved. The Mitteler Rebbe explained that his soul “does not reside in the prison”—it is engaged in Divine service through Torah and davening, which lifts it above worldly concerns. This reflects the very concept explained in this discourse: when Divine service is anchored in the source of Chesed (as in the Kohanim) and not overwhelmed by uncontained Gevurah (as was Korach's error), then the “husk” of the world cannot touch or intimidate holiness. His release on 10 Kislev marked a redemptive affirmation of this alignment. (Source: *Toldos Chabad B'Russia HaTzaris*, ch. 11) **END NOTE]**